

Arrest

nr. 270 409 van 24 maart 2022
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat B. VRIJENS
Kortrijksesteenweg 641
9000 GENT

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Pakistaanse nationaliteit te zijn, op 10 november 2021 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 7 oktober 2021 tot beëindiging van het verblijf.

Gezien titel *Ibis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 18 november 2021 met refertenummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 15 december 2021, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 14 januari 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. VERMANDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die *loco* advocaat B. VRIJENS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat Ö. SOZEN, die *loco* advocaat H. CILINGIR verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. In de bestreden beslissing worden de nuttige feiten weergegeven als volgt:

“U kwam op onbekende datum in 1996 aan in België, niet in het bezit van een identiteitsbewijs.

Op 06/01/1997 heeft u een asielaanvraag ingediend bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ). Op 06/01/1997 werd een beslissing tot weigering van verblijf genomen door de DVZ. Op dezelfde dag nam

de Dienst Vreemdelingenzaken een beslissing tot terugleiding naar de grens van het land waaruit u gevlucht was.

Op 06/01/1997 heeft u een beroep ingediend tegen de beslissing van de Dienst Vreemdelingenzaken.

Op 15/01/1997 heeft de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) beslist dat verder onderzoek van de asielaanvraag noodzakelijk was.

De hoedanigheid van vluchteling werd u op 31/08/1999 geweigerd door het CGVS. U kwam zich op 10/07/1999 aanbieden op de gemeente om te melden dat u terug naar Pakistan vertrok.

Op 10/04/1999 bent u echter in Frankrijk gehuwd met de 9 jaar oudere dame V.M.L. (...), van Franse nationaliteit. Op basis van dit huwelijk verkreeg u verblijfsrecht in Frankrijk. Op 12/10/2000 verwierf u de Franse nationaliteit.

Op 2/08/2001 werd u een Frans paspoort toegekend, geldig tot 28/08/2011.

Op 26/03/2004 bent u te Frankrijk uit de echt gescheiden van mevrouw V.M.L. (...).

U kwam op 30/03/2005 terug naar België, in het bezit van een paspoort, en diende als zelfstandige een aanvraag tot vestiging in op 14/07/2005. In afwachting van een beslissing ontving u dezelfde dag een attest van immatriculatie, geldig tot 13/01/2006. Vervolgens werd u op 13/01/2006 ingeschreven in het bevolkingsregister en in het bezit gesteld van een identiteitskaart voor Europese onderdanen, geldig tot 12/01/2011.

Op 11/04/2006 werd u door de Correctionele rechtbank te D'Hazebrouck in Frankrijk (Frans-Vlaanderen) veroordeeld tot een definitief geworden gevangenisstraf van 6 maanden met uitstel van 5 jaren, daar u schuldig werd bevonden aan het organiseren van een huwelijk met als enig doel het verkrijgen van een verblijfsvergunning of het verkrijgen van de Franse nationaliteit.

Op 12/11/2006 bent u in het huwelijk getreden met de 8 jaar jongere dame H.S.S.A. (...) (geboren op 25/10/1982 te Verowala in Pakistan, momenteel heeft zij reeds de Belgische nationaliteit verworven). Laatstgenoemde kwam op 02/04/2008 naar België in het kader van de gezinshereniging.

Op 22/01/2007 werd u door de rechtbank van eerste aanleg te leper veroordeeld tot een definitief geworden gevangenisstraf van 6 maanden met uitstel van tenuitvoerlegging gedurende 3 jaar, daar u zich schuldig had gemaakt aan opzettelijke slagen en verwondingen die een ziekte of ongeschiktheid tot het verrichten van persoonlijke arbeid ten gevolge hadden. Het feit vond plaats op 22/05/2005.

Op 18/08/2008 heeft u een eerste naturalisatieaanvraag ingediend, maar deze was niet succesvol.

Op 13/02/2009 werd u in het bezit gesteld van een E+ kaart.

Op 26/03/2010 werd u door het hof van beroep te Gent veroordeeld tot een definitief geworden gevangenisstraf van 18 maanden, daar u zich schuldig had gemaakt aan mensensmokkel en het uitlokken van een schijnhuwelijk tussen derden. Deze feiten hadden meermaals plaats in de periode tussen 22/02/2006 en 17/03/2006.

Op 08/06/2010 heeft u zichzelf aangeboden en u werd op dezelfde dag opgesloten in de gevangenis, ter uitvoering van het arrest van het hof van beroep te Gent van 26/03/2010.

Op 02/02/2011 werd u onder elektronisch toezicht geplaatst.

Op 23/02/2011 werd u door de Rechtbank van eerste aanleg te Kortrijk veroordeeld tot een definitief geworden geldboete van 300 euro te verhogen met 45 opdecimen hetzij 2.650 euro, daar u schuldig werd bevonden aan in het economisch verkeer, met kwaadwillige of bedrieglijke opzet inbreuk te hebben gemaakt op de rechten van de houder van een product- of dienstmerk, van een uitvindingsoctrooi, van een aanvullend beschermingscertificaat, van een kwekersrecht, of van een tekening of model, namelijk minstens 300 kledingstukken waaronder 270 sweaters met kap en 8 joggingsbroeken met het opschrift "Franklin & Marshall" te hebben verkocht, te koop gesteld of in de

handel gebracht, ten nadele van Franklin & Marshall S.R.L. Het feit vond herhaaldelijk plaats, op niet nader te bepalen tijdstippen, in de periode van 01/03/2010 tot en met 24/03/2010.

Op 01/08/2011 werd u in voorlopige vrijheid gesteld.

Op 05/11/2013 heeft u een tweede naturalisatieaanvraag ingediend, maar deze was terug niet succesvol.

Op 25/04/2014 werd u door het hof van beroep te Gent in staat van wettelijke herhaling veroordeeld tot een definitief geworden gevangenisstraf van 4 maanden, daar u zich schuldig had gemaakt aan bij inbreuk op de artikelen 1 en 80, 81, 83 en 86 van de wet van 30/06/1994 betreffende het auteursrecht en de naburige rechten, bedrieglijk of kwaadwillig een inbreuk te hebben gepleegd op het auteursrecht en de naburige rechten, door voorwerpen, wetende dat zij nagemaakt zijn, te hebben verkocht, verhuurd, te koop of te huur hebben gesteld, in voorraad te hebben gehad voor de verkoop of voor de verhuur, of in België te hebben ingevoerd voor commerciële doeleinden, en namelijk door ten nadele van de vennootschap naar Zwitsers recht Philip Morris Brands Sari, 7 sigarettendozen en aanstekers in België te hebben te koop gesteld, wetende dat het namaak was, en aan bij inbreuk op de artikelen 8, 12, 13 en 15 van de wet van 15 mei 2007 betreffende de bestraffing van namaak en piraterij van intellectuele eigendomsrechten, in het economisch verkeer met kwaadwillig of bedrieglijk opzet, ten nadele van de vennootschap naar Zwitsers recht Philip Morris Brands Sari, inbreuk te hebben gepleegd op de rechten van de houder van een product- of dienstmerk, zoals deze rechten inzake van merken bepaald worden door (a) artikel 2.20, eerste lid, a, b en c van het Benelux-verdrag inzake intellectuele eigendom van 25/02/2005, goedgekeurd bij wet van 22 maart 2006, en (b) artikel 9 van de Verordening (EG) nr. 40/94 van 20 december 1993 van de Raad voor de Europese Gemeenschappen inzake het Gemeenschapsmerk; ten nadele van de vennootschap naar Zwitsers recht Phillip Morris Brands Sari, Nike International Limited, houder van het merk Marlboro (herhaling). De feiten vonden plaats op 25/02/2011.

Op 05/06/2015 werd u door het hof van beroep te Gent veroordeeld tot een definitief geworden gevangenisstraf van 6 maanden, daar u zich schuldig had gemaakt aan het wetens en willens uitgegeven te hebben van bankcheques zonder voorafgaand, toereikend en beschikbaar fonds (4 feiten). Deze feiten vonden plaats op 17/02/2011 en 26/02/2011. Daarnaast werd u in hetzelfde vonnis veroordeeld voor oplichting, namelijk gepleegd op 17/02/2011 door de uitgifte op 14/02/2011 van een ongedekte cheque van 14.712,60 euro en de uitgifte op 17/02/2011 van twee niet ondertekende en niet gedekte cheques ten bedrage van 6.656,39 euro en 6.904,37 euro (herhaling).

Op 19/10/2015 heeft u zichzelf aangeboden en u werd op dezelfde dag opgesloten in de gevangenis, ter uitvoering van de arresten dd. 25/04/2014 en 05/06/2015 van het hof van beroep te Gent.

Op 04/01/2016 werd u onder elektronisch toezicht geplaatst.

Op 03/04/2016 werd u in voorlopige vrijheid gesteld (de voorlopige invrijheidstelling werd ingetrokken dd. 28/05/2019).

Op 18/06/2017 werd u aangehouden en op 19/06/2017 opgesloten in de gevangenis, omdat u werd verdacht van mensenhandel, het verlenen van hulp aan vreemdelingen, als werkgever verzuimd te hebben zich bij de RSZ te laten inschrijven, valsheid in geschriften, bendevorming plegen van misdaden andere dan deze waarop doodstraf of dwangarbeid is gesteld deelname, heling van zaken bedoeld in artikel 42.3 van het strafwetboek (witwassen) en bedrieglijke bankbreuk.

Op 28/11/2018 werd u door het hof van beroep te Gent veroordeeld tot een definitief geworden gevangenisstraf van 40 maanden. In het betreffende vonnis werd u schuldig bevonden aan mensenhandel door, teneinde personen aan het werk te zetten of te laten aan het werk zetten in omstandigheden die in strijd zijn met de menselijke waardigheid, hen te hebben aangeworven, vervoerd, overgebracht, gehuisvest, opgevangen, de controle over hen te hebben gewisseld of overgedragen, de toestemming van hen met de voorgenomen of daadwerkelijke uitbuiting van geen belang zijnde, met de omstandigheid dat misbruik werd gemaakt van de kwetsbare toestand waarin de persoon verkeerde ten gevolge van zijn onwettige of precaire administratieve toestand, zijn precaire sociale toestand, zijn leeftijd, zwangerschap, een ziekte dan wel een lichamelijk of geestelijk gebrek of onvolwaardigheid, zodanig dat de betrokken persoon in feite geen andere echte en aanvaardbare keuze had dan zich te laten misbruiken, met de omstandigheid dat van de betrokken activiteit een gewoonte werd gemaakt,

met de omstandigheid dat het een daad van deelneming aan de hoofd- of bijkomende bedrijvigheid van een criminele organisatie betreft, ongeacht of de schuldige de hoedanigheid van leidend persoon heeft of niet (25 feiten); vermogensvoordelen die rechtstreeks uit het misdrijf zijn verkregen, goederen en waarden die in de plaats ervan zijn gesteld en inkomsten uit de belegde voordelen, te hebben omgezet of overgedragen met de bedoeling de illegale herkomst ervan te verbergen ofte verdoezelen of een persoon die betrokken is bij een misdrijf waaruit deze zaken voortkomen, te helpen ontkomen aan de rechtsgevolgen van zijn daden (2 feiten); met bedrieglijk opzet of met het oogmerk om te schaden, in authentieke en openbare geschriften, in handels- of bankgeschriften of in private geschriften, valsheid gepleegd te hebben, hetzij door valse handtekeningen, hetzij door namaking of vervalsing van geschriften of handtekeningen, hetzij door overeenkomsten, beschikkingen of verbintenissen of schuldbevrijdingen valselijk op te maken of achteraf in de akten toe te voegen, hetzij door toevoeging of vervalsing van bedingen, verklaringen of feiten die deze akten ten doel hadden op te nemen en vast te stellen, namelijk door een valse verkoopovereenkomst van aandelen op te stellen (2 verschillende feiten); het met bedrieglijk opzet of met het oogmerk om te schaden, in authentieke en openbare geschriften, in handels- of bankgeschriften of in private geschriften, valsheid gepleegd te hebben, hetzij door valse handtekeningen, hetzij door namaking of vervalsing van geschriften of handtekeningen, hetzij door overeenkomsten, beschikkingen of verbintenissen of schuldbevrijdingen valselijk op te maken of achteraf in de akten toe te voegen, hetzij door toevoeging of vervalsing van bedingen, verklaringen of feiten die deze akten ten doel hadden op te nemen en vast te stellen; met hetzelfde bedrieglijk opzet en met hetzelfde oogmerk om te schaden, van dit vals stuk gebruik te hebben gemaakt, wetende dat het vals was, namelijk door de valse verkoopovereenkomsten van aandelen, alsook een valse verkoopovereenkomst van handelsfonds, voor te leggen aan de curator en aan te wenden in een gerechtssprocedure; het met bedrieglijk opzet of met het oogmerk om te schaden, een gedeelte van de activa te hebben verduisterd of verborgen (2 feiten); gepoogd te hebben een schijnhuwelijk te hebben sluiten tussen derden (herhaling); leidend persoon te zijn geweest van een criminele organisatie die tot oogmerk heeft de andere misdrijven te plegen waarvoor vervolging wordt ingesteld; het feit als werkgever de gegevens, vereist krachtens het Koninklijk Besluit van 05/11/2002 tot invoering van een onmiddellijke aangifte van tewerkstelling, niet elektronisch te hebben meegedeeld aan de instelling belast met de inning van de sociale zekerheidsbijdragen in de voorgeschreven vorm en op de voorgeschreven wijze, uiterlijk op het tijdstip waarop de werknemer zijn prestaties aanvatte (25 feiten); het feit als werkgever, nagelaten te hebben een aangifte met verantwoording van het bedrag van de verontschuldigde sociale zekerheidsbijdragen te bezorgen aan de Rijksdienst voor sociale zekerheid (25 feiten); het feit als werkgever geen bericht bekend gemaakt te hebben, dat gedateerd is door de werkgever, zijn aangestelde of lasthebber, met het afzonderlijk werkrooster van elke deeltijdse werknemer, in de lokalen van de onderneming, op de plaats waar het arbeidsreglement kan worden ingezien, voor de aanvang van de werkdag of volgens de door de Koning bepaalde regels; mensensmokkel door, met het oog op het direct of indirect verkrijgen van een vermogensvoordeel, op welke manier ook, rechtstreeks of via een tussenpersoon, ertoe bijgedragen hebben, dat een persoon die geen onderdaan is van een lidstaat van de Europese Unie het grondgebied van een lidstaat van de Europese Unie of van een Staat die partij is bij een internationale overeenkomst betreffende de overschrijding van de buitengrenzen, die België bindt, binnenkort, erdoor reist of aldaar verblijft, zulks in strijd met de wetgeving van deze Staat, met de omstandigheid dat misbruik werd gemaakt van de kwetsbare toestand waarin een persoon verkeert ten gevolge van zijn onwettige of precaire administratieve toestand, zijn precaire sociale toestand, zijn leeftijd, zwangerschap, een ziekte dan wel een lichamelijk of geestelijk gebrek of onvolwaardigheid zodanig dat de betrokken persoon in feite geen andere echte en aanvaardbare keuze heeft dan zich te laten misbruiken, met de omstandigheid dat van de betrokken activiteit een gewoonte wordt gemaakt, met de omstandigheid dat het een daad van deelneming aan de hoofd- of bijkomende bedrijvigheid van een criminele organisatie betreft, ongeacht of de schuldige de hoedanigheid van leidend persoon heeft of niet (3 feiten). De feiten in het arrest dd. 28/11/2018 van het hof van beroep te Gent vonden plaats tussen 01/01/2011 en 12/08/2017.

Op 27/11/2020 werd u in vervroegde vrijheid gesteld in uitvoering van de Covid coronawet 2020.

Op 10/12/2018 ging u in beroep bij het hof van cassatie tegen het arrest van het hof van beroep te Gent van 28/11/2018.

Bij arrest van het hof van cassatie dd. 28/03/2019 werd het cassatieberoep niet toelaatbaar verklaard.

Op 07/04/2021 werd u in het kader van artikel 62§1 van de Vreemdelingenwet een aangetekend schrijven verstuurd om u op de hoogte te stellen van het feit dat overwogen werd uw verblijf te

beëindigen om u zo mogelijkheid te bieden om relevante elementen aan te voeren die het nemen van een beslissing kunnen verhinderen of beïnvloeden.

Op 10/05/2021 heeft u dit schrijven beantwoord.”

Deze feiten worden door de verzoekende partij niet betwist.

1.2. Op 7 oktober 2021 neemt de staatssecretaris voor Asiel en Migratie een beslissing tot beëindiging van het verblijf. Dit is de bestreden beslissing waarvan de motieven – waarbij voor de feitenuiteenzetting opgenomen in deze beslissing kan verwezen worden naar punt 1.1. – luiden als volgt:

“Mijnheer(...)

(...)

nationaliteit : Frankrijk en Pakistan

Krachtens artikel 44bis § 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt een einde gemaakt aan uw verblijf om de volgende redenen:

(feitenuitzetting)

Uit uw antwoorden op de vragenlijst blijkt dat: u geboren bent in Pakistan op 01/05/1974, dat u over de Pakistaanse nationaliteit beschikt, dat u de Pakistaanse, Franse, Nederlandse en Engelse taal machtig bent, dat u deze andere talen ook kunt spreken en lezen, dat u sinds 1996 in België bent, dat u nog in het bezit bent van al uw reisdocumenten, dat u geen ziekte heeft die u belemmert te reizen of naar uw herkomstland terug te keren, dat u in België woonde voordat u in de gevangenis belandde, dat u bent getrouwd, dat u geen familie heeft in België naast uw vrouw en kinderen, dat uw vrouw en kinderen in de Moeskroenstraat 180 te 8930 Menen verblijven, dat u minderjarige kinderen heeft, dat uw minderjarige kinderen in Menen verblijven, dat u bent getrouwd met H.S. (...) in uw land van herkomst of in een ander land dan België, dat u enkel familie heeft in Pakistan, dat u geen minderjarige kinderen heeft in uw land van herkomst of in een ander land dan België, dat u geen schooltraject heeft doorlopen in België, dat u winkeluitbater in Menen bent geweest, dat u momenteel fulltime werkt in de Rijselstraat 179 te Menen, dat u in Frankrijk hebt gewerkt als heftruckchauffeur, dat u niet eerder werd opgesloten/veroordeeld in een ander land dan België. U vermeldt geen redenen waarom u niet kan terugkeren naar uw land van herkomst wanneer u hiernaar wordt gevraagd in de vragenlijst met betrekking tot het hoorrecht.

U woont in België samen met uw echtgenote H.S.S.A. (...). U heeft daarnaast 4 minderjarige kinderen in België, met name H.H.A. (...) (geboren op 18/03/2013 te Ieper, van Belgische nationaliteit), H.A.A. (...) (geboren op 23/07/2011 in Frankrijk, van Belgische nationaliteit), H.R.A. (...) (geboren op 30/01/2010 in Frankrijk, van Belgische nationaliteit) en H.S.A. (...) (geboren op 15/12/2008 in Frankrijk, van Belgische nationaliteit). Uit een consultatie van de historiek van bezoeken in uw gevangenisdossier blijkt dat u regelmatig bezoek kreeg van uw echtgenote en kinderen. Uit een consultatie van het rijksregister blijkt dat u nog op hetzelfde adres gedomicilieerd staat als uw echtgenote en kinderen. Het wordt niet betwist dat u zich kan beroepen op een gezins- en privéleven in de zin van het artikel 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden (EVRM).

Hoewel het beginsel van het belang van het kind in principe geldt in alle beslissingen die kinderen raken, heeft het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) ook verduidelijkt dat wanneer een verblijfs- en of verwijderingsmaatregel wordt getroffen ten aanzien van een ouder met vreemde nationaliteit wegens strafrechtelijke veroordelingen, de beslissing in de eerste plaats de dader van de strafbare feiten betreft. Bovendien blijkt uit de rechtspraak van het EHRM dat in zulke zaken de aard en ernst van het misdrijf of de strafrechtelijke antecedenten kunnen opwegen tegen andere criteria waarmee rekening moet worden gehouden (EHRM 11/12/2016, nr. 77036/11, Salem/Denemarken, § 76; EHRM 16/05/2017, nr. 25748/15, Hamesevic/Denemarken, § 40 (nietontvankelijkheidsbeslissing)). De samenleving heeft het recht om zich te beschermen tegen individuen die haar regels met de voeten treedt.

Uw kinderen werden geboren in 2008, 2010, 2011 en 2013. Desondanks heeft u zich er in diezelfde periode toe laten verleiden de wetten en regels in België niet te respecteren. Zo liep u, naast uw veroordeling in 2007, veroordelingen op in 2010, 2014, 2015 en 2018. Bovendien verbleef u in detentie

van 08/06/2010 tot 01/08/2011, van 19/10/2015 tot 03/04/2016 en van 19/06/2017 tot 27/11/2020, waardoor u logischerwijze minder aanwezig was als ouder. Dat de uitoefening van uw familielevens met uw echtgenote en kinderen die in België verblijven, moeilijker zal verlopen, is het loutere gevolg van uw eigen buitensporig misdadig gedrag. Dit getuigt allerminst van verantwoordelijkheid tegenover uw Belgische minderjarige kinderen, zoals van het ouderlijk gezag zou mogen verwacht worden. U had moeten weten dat dergelijk gedrag niet ten goede zou komen aan het verwerven van regulier verblijfsrecht. Het herhaaldelijk niet respecteren van de strafrechtelijke bepalingen in België getuigt expliciet van het niet geïntegreerd zijn in de Belgische samenleving en dit eigenlijk ook niet na te streven.

Ondanks het feit dat u zich kan beroepen op een gezins- en privéleven in de zin van het artikel 8 van het EVRM, blijken uit uw administratief dossier geen precieze onoverkomelijke hinderpalen die de voortzetting van uw gezinsleven als dusdanig in uw land van herkomst of elders verhinderen, evenmin blijkt dat u uw gezinsleven enkel in België zou kunnen verder zetten. Het feit dat uw partner niet gedwongen kan worden het Belgische grondgebied te verlaten, maakt niet dat zij u niet vrijwillig zou kunnen volgen naar het land van herkomst of elders. Uit uw administratief dossier en de antwoorden die u gaf op de vragenlijst met betrekking tot het hoorrecht, blijkt dat u over zowel de Franse als de Pakistaanse nationaliteit beschikt. Het staat uw gezin vrij zich elders als gezin te vestigen alwaar zij legaal kunnen binnenkomen en verblijven. Uw echtgenote en kinderen beschikken allen over de Belgische nationaliteit en kunnen Frankrijk vrijelijk in- en uitreizen. Een verderzetting van het familieleven is dus mogelijk in Frankrijk. Gezien Frankrijk een buurland is van België, zou een dergelijke verhuis logischerwijze geen onoverkomelijke aanpassing betekenen voor de kinderen.

Uiteraard worden uw echtgenote en kinderen niet verplicht om u te volgen naar Frankrijk (Pakistan of elders). U kan samen met uw vrouw en kinderen jullie gezinsleven ook zo inrichten dat de gezinsleden met de Belgische nationaliteit in België verblijven en u een andere verblijfplaats kiest. Dit hoeft niet noodzakelijk afbreuk te doen aan uw gezinsleven. Uw gezin heeft ook in het verleden al zonder u geleefd. In de periodes waarin u in detentie was, heeft uw vrouw alleen voor de kinderen gezorgd. De voorgehouden gezinsbanden met uw kinderen worden niet verbroken door uw verwijdering van het grondgebied. Moderne communicatiemiddelen kunnen betrokkene namelijk in staat stellen om tijdens de scheiding in nauw contact te blijven met zijn echtgenote en kinderen en het gezins- en privéleven met hen verder te onderhouden (EHRM 26 juni 2014, nr. 71398/12, M.E. v. Zweden, par. 100). Er is bovendien geen onoverkomelijke hinderpaal om regelmatig contact te onderhouden, daar uw familie het land op volkomen regelmatige wijze kan in- en uitreizen. Aangezien u over de Franse nationaliteit beschikt, moeten ze daarenboven niet ver reizen. Uw echtgenote kan u daarenboven vanuit België ondersteunen bij het opbouwen van een privéleven in Frankrijk (Pakistan of elders). Een schending van artikel 8 EVRM kan dan ook niet aangenomen worden.

U verklaart in de vragenlijst met betrekking tot het hoorrecht dat u geen familie heeft in België naast uw vrouw en kinderen.

De bescherming en het voorkomen van strafbare feiten rechtvaardigen in ieder geval de inmenging in het uitoefenen van het recht op de eerbiediging van uw gezinsleven. Het feit dat u een gezin had in België, heeft u er niet van weerhouden om zeer ernstige strafbare feiten te plegen. Dit getuigt het allerminst van verantwoordelijkheid tegenover uw gezin. Gezien deze overwegingen worden uw familiale belangen dan ook ondergeschikt geacht aan de vrijwaring van de openbare orde.

In het kader van een beslissing tot beëindiging van het verblijf genomen in toepassing van artikel 44bis § 2 van de wet van 15/12/1980, betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, moet er rekening gehouden worden met de duur van uw verblijf in het Rijk, uw leeftijd, uw gezondheidstoestand, uw gezins- en economische situatie, uw sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin u bindingen heeft met uw land van oorsprong.

Uit het geheel van uw administratief dossier en de antwoorden vervat in de vragenlijst met betrekking tot het hoorrecht blijkt dat u sinds 1996 in België verblijft (afwisselend met periodes van verblijf in Frankrijk). Dit betekent dat u op ongeveer 22-jarige leeftijd in België aankwam. In totaal heeft u dus ongeveer 25 jaar in België verbleven. Vooreerst dient echter opgemerkt te worden dat u tijdens deze periode gedurende aanzienlijke periodes in Frankrijk verbleef. Dit blijkt uit het feit dat u in Frankrijk een eerste maal gehuwd bent (op basis waarvan u een verblijfsvergunning en de Franse nationaliteit verkreeg) en uit het feit dat 3 van uw kinderen in Frankrijk zijn geboren. Bovendien bevond u zich gedurende uw verblijf in België in detentie van 08/06/2010 tot 01/08/2011, van 19/10/2015 tot 03/04/2016 en van

19/06/2017 tot 27/11/2020. In totaal bevond u zich dus al 1.843 dagen, of meer dan 5jaarlang, in detentie in België.

Overwegende dat uit een consultatie van de gegevensbank Dolsis blijkt dat u van 01/01/2003 tot 17/10/2017 ingeschreven stond als zelfstandige. Uit het geheel van het administratief dossier blijkt dat u zelfstandig uitbater was van verschillende nachtwinkels. In dit verband dient echter opgemerkt te worden dat het feit dat u zelfstandig nachtwinkeluitbater was geen integratie in de Belgische samenleving kan aantonen, gezien de meeste van de strafbare feiten die u pleegde betrekking hebben op uw zelfstandige activiteit als nachtwinkeluitbater, onder andere feiten van mensenhandel, mensensmokkel, oplichterij, namaak, witwasserij enz. Het niet respecteren van de strafrechtelijke bepalingen in België getuigt expliciet van het niet geïntegreerd zijn in de Belgische samenleving en dit eigenlijk ook niet na te streven.

In het verleden bent u eveneens tewerkgesteld geweest als werknemer. Een consultatie van de gegevensbank Dolsis leert ons dat u in 2001 enkele dagen tewerkgesteld was als interimarbeider via Randstad Belgium NV, namelijk van 19/11/2001 tot 20/11/2001 en van 21/11/2001 tot 23/11/2001. Uit een consultatie van de gegevensbank Dolsis blijkt daarnaast dat u ook tewerkgesteld bent geweest voor Hope Company BVBA van 16/05/2020 tot 19/06/2020.

U verklaart in de vragenlijst met betrekking tot het hoorrecht momenteel fulltime te werken te Menen. Overwegende dat uit een consultatie van de gegevensbank Dolsis blijkt dat u momenteel tewerkgesteld bent als werknemer bij twee verschillende bedrijven. Zo bent u sinds 03/12/2020 tewerkgesteld op basis van een contract van onbepaalde duur bij Hope Company BVBA en sinds 12/05/2021 eveneens tewerkgesteld op basis van een contract van onbepaalde duur bij B D Trad. Gezien het recentelijke karakter van uw huidige tewerkstelling kan dit eveneens op onvoldoende wijze aantonen dat u daadwerkelijk geïntegreerd bent in de Belgische samenleving.

Voor zover u een reële kans zou maken op de Belgische arbeidsmarkt zou toch mogen verwacht worden dat u intussen duidelijke economische banden zou hebben opgebouwd en dat u zou kunnen buigen op een duidelijk werkverleden. Maar in de plaats van op een eerlijke manier te werken opteerde u voor strafbare feiten te plegen in het kader van uw zelfstandige activiteit als nachtwinkeluitbater, wat getuigt van een totaal gebrek aan respect voor de wet en een drang naar snel en makkelijk geldgewin. Het bleek dan ook niet uw intentie om een eerlijke en stabiele job uit te oefenen met respect voor de regels van het gastland en er is geen sprake van een economische binding met België.

Uit een consultatie van de historiek van bezoeken in uw gevangenisdossier blijkt dat u vrienden heeft in België. Het is begrijpelijk dat u tijdens uw verblijf in België vriendschappen hebt opgebouwd en dat uw sociale leven zich hier afspeelde. Uit niks blijkt echter dat de banden die u met België opgebouwd hebt van een dergelijk uitzonderlijke aard zouden zijn dat deze vermogen op te wegen tegen het ernstig en actueel gevaar dat u door uw persoonlijk gedrag kan worden geacht te vormen voor de openbare orde. De contacten met uw vrienden alhier kunnen via mail, telefoon en andere moderne communicatiemiddelen en via periodieke reizen naar de plaats waar u verblijft, onderhouden worden.

Overwegende dat uit het geheel van het administratief dossier blijkt dat u over de nationaliteit beschikt van buurland Frankrijk. Uit de vragenlijst met betrekking tot het hoorrecht blijkt dat u de Franse taal machtig bent en deze taal ook kan lezen en spreken. Het is ook duidelijk dat u in het verleden gedurende aanzienlijke periodes in Frankrijk verbleef, zoals hierboven geargumenteed. Uit de vragenlijst met betrekking tot het hoorrecht blijkt zelfs dat u in Frankrijk hebt gewerkt als heftruckchauffeur. Logischerwijze zou u zich dus moeten kunnen aanpassen aan een nieuw leven in Frankrijk. Indien u zou beslissen zich daar te vestigen, zou u met uw echtgenote en kinderen regelmatig contact kunnen onderhouden, daar uw familie het land op volkomen regelmatige wijze kan in- en uitreizen, aangezien alle gezinsleden beschikken over de Belgische nationaliteit.

Er kan daarenboven niet zonder meer aangenomen worden dat u geen andere banden dan uw nationaliteit meer zou hebben met Pakistan alwaar u geboren en opgegroeid bent, zeker gezien het feit dat een groot deel van uw leven er afspeelde. U verklaart in de vragenlijst met betrekking tot het hoorrecht dat u nog familie heeft in Pakistan. U stelt zelfs enkel daar familie te hebben (naast uw gezin in België). Deze familieleden kunnen u mogelijks helpen bij uw herintegratie aldaar. U verklaart eveneens nog steeds de lokale taal te spreken, te lezen en te schrijven. Mogelijks kan de familie die u heeft in België u financieel ondersteunen middels storting. Hoe dan ook laat uw leeftijd toe te veronderstellen dat u in staat bent om op zelfstandige basis uw leven in Pakistan opnieuw op te

bouwen, uw banden met uw geboorteland terug aan te sterken en er in het levensonderhoud van uzelf en uw familie te voorzien. U vermeldt geen enkele reden waarom u niet kan terugkeren naar uw land van herkomst wanneer u hiernaar wordt gevraagd in de vragenlijst met betrekking tot het hoorrecht.

Hoewel aangenomen kan worden dat een terugkeer enige aanpassing zal vergen, gelet op het jarenlange verblijf in België, maakt u geenszins aannemelijk dat er onoverkomelijke obstakels daartoe zijn (cfr. EHRM, Munir Johana v. Denmark, 12/01/2021). U vermeldt geen enkele reden waarom u niet kan terugkeren naar uw land van herkomst wanneer u hiernaar wordt gevraagd in de vragenlijst met betrekking tot het hoorrecht. Zelfs indien de integratie - door het verblijf in België - in Frankrijk of Pakistan wat moeizamer zou kunnen verlopen, maakt dit niet dat deze integratie onmogelijk is of dat er onoverkomelijke belemmeringen daartoe zouden zijn (cfr. EHRM, Veljkovic-Jucik v. Switzerland, 21/10/2020, §55).

Er liggen geen stukken voor dat u in Frankrijk, Pakistan, dan wel elders, geen degelijke job zou kunnen vinden om in uw levensonderhoud te kunnen voorzien. De (beperkte) werkervaring die u in België opgedaan heeft, kan alleen maar in uw voordeel werken bij het vinden van een job elders.

De gedragingen die aan uw strafrechtelijke veroordelingen ten grondslag liggen, zijn van zodanige aard dat hieruit voortvloeit dat u een reële, actuele en ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de maatschappij vormt. De bescherming van de openbare orde en de nationale veiligheid weegt zwaarder dan de privébelangen die u kan doen gelden.

U verklaart in de vragenlijst met betrekking tot het hoorrecht dat u geen ziekte heeft die u belemmert te reizen of naar uw herkomstland terug te keren. Daarnaast blijken er ook geen elementen uit het geheel van uw administratief dossier, met betrekking tot uw gezondheid of met betrekking tot de gezondheidstoestand van één van uw familieleden, die onderhavige beslissing zouden kunnen beïnvloeden.

U hebt een uiterst beladen strafblad en lijkt totaal niet in staat om u aan de geldende wetten te houden. Zo werd u niet minder dan 5 keer strafrechtelijk veroordeeld, voor allerlei feiten waaronder onder andere mensenhandel, mensensmokkel, opzettelijke slagen en verwondingen, oplichting en witwassen. U werd in totaal reeds veroordeeld tot 74 maanden gevangenisstraf, wat neerkomt op meer dan 6 jaren gevangenisstraf. Uit het strafrechtelijk dossier blijkt dat de feiten zwaarwichtig zijn en indruisen tegen het maatschappelijk bewustzijn en de sociale orde. Zo werd u op 22/01/2007 veroordeeld voor opzettelijke slagen en verwondingen die een ziekte of ongeschiktheid tot het verrichten van persoonlijke arbeid ten gevolge hadden. In het betreffende vonnis lezen we: "In hun hoofde [van uzelf en de heer I.K.] dient tevens beklemtoond dat zij de verbale aanzet gaven tot het conflict en volgens getuige [D.J] de beschikking hadden over een bierfles (gebruikt als slagwapen) en een metalen hulpstuk van een kledingrek [...]."

De rechtbank oordeelt verder in het vonnis het volgende: "Het ontbreekt de beklaagden op wederzijdse wijze aan elementaire eerbied voor andermans fysieke integriteit. Hun toch wel vrij extreme agressie duidt op een totaal gebrek aan zelfcontrole. Het getuigt ten andere van weinig maturiteit 'om een conflictsituatie te pogen naar zijn hand te zetten door middel van het rudimentaire recht van de (fysiek) sterkste. Elk van de betrokkenen dient voor ogen te houden dat in onze maatschappij een economisch conflict - in casu omwille van een betere standplaats op de markt en/of omwille van vermeende oneerlijke concurrentie - niet wordt beslecht noch met de blote vuist en een numerieke meerderheid van twee tegen een [...]."

Uw agressief gedrag hoort niet thuis in een maatschappij waar conflicten op andere manieren worden opgelost. Bovendien verhoogt uw gewelddadig gedrag het onveiligheidsgevoel in de samenleving.

Daarnaast werd u op 26/03/2010 veroordeeld door het hof van beroep te Gent, daar u zich schuldig had gemaakt aan mensensmokkel en het uitlokken van een schijnhuwelijk tussen derden. In het vonnis lezen we het volgende:

"Het smokkelen van mensen is wereldwijd de aangewezen handel van een groeiend aantal misdadige netwerken geworden, die door steeds verfijnder te werk te gaan steeds grotere aantallen mensen met steeds hogere winsten kunnen vervoeren. De beklaagde [u] heeft zich bewust en louter met het oog op eigen financieel gewin in deze keten ingeschakeld."

Verder werd u reeds twee maal veroordeeld voor de handel in namaakproducten. Zo werd u vooreerst op 23/02/2011 door de Rechtbank van eerste aanleg te Kortrijk veroordeeld tot een definitief geworden geldboete van 300 euro te verhogen met 45 opdecimen hetzij 2.650 euro, daar u schuldig werd bevonden aan in het economisch verkeer, met kwaadwillige of bedrieglijke opzet inbreuk te hebben gemaakt op de rechten van de houder van een product- of dienstmerk, van een uitvindingsoctrooi, van een aanvullend beschermingscertificaat, van een kwekersrecht, of van een tekening of model, namelijk minstens 300 kledingstukken waaronder 270 sweaters met kap en 8 joggingsbroeken met het opschrift "Franklin & Marshall" te hebben verkocht, te koop gesteld of in de handel gebracht, ten nadele van Franklin & Marshall S.R.L. Enkele jaren later werd u op 25/04/2014 schuldig bevonden aan namaakproducten te hebben verkocht, verhuurd, te koop ofte huur hebben gesteld, in voorraad te hebben gehad voor de verkoop of voor de verhuur, of in België te hebben ingevoerd voor commerciële doeleinden en een inbreuk te hebben gepleegd op de rechten van de houder van een product- of dienstmerk. In het vonnis lezen we het volgende: "De gepleegde misdrijven zijn objectief ernstig. Namaak verstoort het economisch verkeer. De merkhouders moeten veel middelen inzetten om namaak te verhinderen en bij inbreuk hun rechten te vrijwaren. Uiteindelijk betaalt de consument hiervoor de prijs. De beklaagde handelde louter uit geldgewin."

Voorts werd u op 05/06/2015 veroordeeld voor oplichting en het wetens en willens uitgegeven te hebben van bankcheques zonder voorafgaand, toereikend en beschikbaar fonds. Het hof van beroep te Gent oordeelt hierover het volgende: "De beklaagde toonde zich door het bewezen misdrijf totaal onbetrouwbaar in het handelsverkeer. Hij liet grote hoeveelheden tabak en telefoonkaarten leveren en betaalde bewust met ongedekte c.q. niet ondertekende cheques zodat de burgerlijke partij vertrouwend op de eerdere bestaande relatie zou blijven leveren."

Op 28/11/2018 werd u door het hof van beroep te Gent veroordeeld tot een definitief geworden gevangenisstraf van 40 maanden, voor een veelheid aan strafbare feiten. Zo werd u schuldig bevonden aan mensenhandel. In het arrest lezen we dat: "[...] het is te dezen bewezen - dat de beklaagde [u] deze individuen tewerkstelde onder modaliteiten van economische uitbuiting en zodoende vermogensvoordeel nastreefde terwijl hij er voorts doorheen die tewerkstelling eigenmachtig toe bijdroeg dat de genoemden [F.B., M.I.S. en A.I.B.] illegaal in ons land verbleven en dat verblijf konden bestendigen. Dat gebeurde ook hier - op analoge gronden als hoger reeds overwogen - onder de verzwarende omstandigheden van misbruik van hun kwetsbare toestand omwille van hun onwettige of precaire administratieve toestand, bij wijze van gewoonte en als daad van deelneming aan een criminele organisatie."

Ook lezen we in het arrest: "[...] is de combinatie van het opleggen van een schijnstatuut en het naar goedgevallen terug af ne men daarvan zonder er in de tussenfase elementaire invulling en afdoende sociale bescherming aan te verlenen, wel degelijk te beschouwen als een vorm van economische uitbuiting die de menselijke waardigheid aantast. In de hypothese dat daarover nog enige twijfel zou kunnen bestaan, wordt deze ontegenzeggelijk totaal weggenomen door het bijkomend gegeven dat er bij alle tewerkgestelde personen sprake was van substantiële schendingen van bepaalde essentiële normen en verbintenissen uit het arbeidsomstandighedenrecht, zoals arbeidsduur, werknemerswelzijn, loonbescherming, enz. (LORRE, J. (ed.), 'Mensenhandel en mensensmokkel: de weg naar een eengemaakte vervolging en berechting', in RABG, 2018, Larder, Brussel, p.70, nr.63). Welnu, in case waren veel te hoog opgedreven werkritmes en al te lange werkuren ([M.N.] geldt daarbij als een van de meest extreme voorbeelden waar hij gewag maakt van werkweken van 90u), een gebrek aan rustdagen en rustpauzes en flagrante onderbetaling, schering en inslag.

Het hof leest de respectieve verklaringen van de tewerkgestelden tegen die dwingende achtergrond van een frauduleus systeem gebaseerd op economische uitbuiting.

Het hof citeert louter ten titel van voorbeeld een treffende passage uit het verhoor van een van de personen tewerkgesteld, met name [M.A.], die hetgeen voorafgaat perfect illustreert (kaft 2, deelfarde C.3., stuk 14): "Toen ik S. (...) leerde kennen zei ik hem dat ik werk nodig had. S. (...) zei me dat ik bij hem kon beginnen (...). H.S. (...) gaf me dan een papier dat ik moest ondertekenen en zei dat ik daarmee zelfstandige was. Ik kende het woord zelfstandig niet. Ik wist niet wat dat betekende. Later heb ik vernomen dat het gewoon wil zeggen dat ze je in hun firma nemen. Er is geen overleg geweest over mijn sociaal statuut. Ik had niet te kiezen. Later vroeg ik H.S. (...) diverse malen om mij aan te geven als werknemer maar dat heeft geen zin, hij wil dat niet. Er is nooit overleg geweest over de voorwaarden van zelfstandige samenwerking. S. (...) zegde me gewoon wat ik moest doen, meer niet (...). De boekhouder ken ik niet echt. Ik ken zijn naam niet maar ben diverse keren samen met S. (...) naar de

boekhouder moeten gaan om papieren te tekenen. Ik weet niet hoeveel aandelen ik binnen de vennootschap heb. We hebben daarover niet gesproken en H.S. (...) heeft me ook niet verteld hoeveel aandelen ik zou hebben. In feite kom ik nu pas te weten dat ik als zelfstandig vennoot zou werken. In elk geval heb ik nooit voor aandelen betaald.

Daar waar de beklaagde [u] van zijn kant niettemin uit die verklaringen citeert en her en der toch individuele elementen in zijn voordeel meent te ontwaren - o.a. langs zijde van [N.M., R.Q., K.B, M.W., A.Z.], enz. - doet dit hoegenaamd geen afdoende afbreuk aan de systematische grove aantasting van de menselijke waardigheid ingevolge structurele economische uitbuiting zoals hiervoor beschreven.

Ten overvloede voegt het hof daar nog aan toe dat in heel veel van de verklaringen van de tewerkgestelden juist allerlei concrete elementen naar boven komen die bevestigen dat de beklaagde [u] onder kwalijke arbeidsomstandigheden op controlerende wijze hiërarchisch gezag uitoefende en hen economisch uitbuitte. Ten exemplarische titel kan er verwezen worden naar de verklaringen van [M.D.J.V., M.N., M.Z., L.D., K.S., M.N., A.Z., K.Z. F.B., F.B., C.A. M.I.S. A.I.B.], enz.

Deze misdrijven kregen tevens gestalte onder de verzwarende omstandigheden van het misbruik maken van de kwetsbare toestand van de tewerkgestelde personen (o.a. omwille van hun onwettige of precaire administratieve en/of precaire sociale toestand), het tot gewoonte maken van de betrokken activiteit en het inbedden ervan in een criminele organisatie.

In die optiek verwijst het openbaar ministerie onder meer pertinent naar de eigen verklaringen van de beklaagde [u] waar hij zelf opmerkt dat de betrokkenen maar zeer moeilijk aan werk konden geraken omwille van de taalbarrière en omdat zij als vreemdeling niet door iedereen zomaar aanvaard werden. Dit waren exponenten van hun precaire administratieve en sociale toestand. Op die manier kon de beklaagde inzake tewerkstelling voor zijn rekening evident misbruik maken van de kwetsbare toestand waarin de betrokkene verkeerden. Dit wordt nog des te meer prangend bij diegene die als illegaal werden tewerkgesteld (zoals bijvoorbeeld [F.B. en M.I.S.] of kampten met een ziekte-toestand (zoals bijvoorbeeld [C.A.]).

Er kan evenmin bestreden worden dat van de kwestieuze activiteit een gewoonte werd gemaakt. Het brede tijds kader waarbinnen de beklaagde zijn gedrag herhaaldelijk stelde, evenals het aantal personen/slachtoffers die hij in de carrousel van mensenhandel liet meedraaien, laten geen andere slotsom toe."

Daarenboven blijkt uit uw veroordeling dat u de rol van leidinggevend figuur opnam binnen de criminele organisatie. Zo lezen we in het arrest: "In aanvulling hierop dient nog bijkomend vastgesteld dat de beklaagde [u] zich ontegensprekelijk de rol van leidend persoon hierin toemat. Zo stond hij duidelijk 'boven' zijn medebeklaagde en medelid van de organisatie [Z.M.], zette hij zijn andere medebeklaagde boekhouder [A.S.] geregeld onderdruk en/of paaide hij hem met relatief kleine geldbedragen en misbruikte hij zijn functie binnen diverse rechtspersonen die hij mee instrumenteel aanwendde teneinde misdrijven te plegen. In ieder geval was beklaagde diegene die binnen de organisatie stevast het globaal crimineel overzicht en de leiding behield. [...]"

Met betrekking tot de poging tot het afsluiten van een schijnhuwelijk lezen we in het arrest het volgende: "Dat zulks in hoofde van het slachtoffer gepaard ging aan morele schade is aannemelijk, aangezien zij daardoor op relationeel vlak niet als volwaardig maar eerder als koopwaar werd aangezien".

Het hof van beroep te Gent komt tot de conclusie: "De beklaagde [u] is schuldig gebleven aan een hele resem zwaarwichtige misdrijven waarvan de mensenhandel en mensensmokkel, telkens onder belangrijke verzwarende omstandigheden, de criminele exponenten vormen. Binnen dat criminele scenario maakte hij zich tevens nog schuldig aan witwasmisdrijven, valsheden, faillissementsmisdrijven, opereren als leidinggevende binnen een criminele organisatie en tal van sociaalrechtelijke inbreuken. Het is evident dat er bijzonder zwaar dient getild aan dergelijke criminaliteit waarbij onder meer individuen economisch worden uitgebuit en in hun menselijke waardigheid worden aangetast. [...]"

Daarenboven dient er opgemerkt te worden dat u niet enkel veroordeeld werd voor dergelijke feiten in België. Zo blijkt dat u op 11/04/2006 door de Correctionele rechtbank te D'Hazebrouck in Frankrijk (Frans-Vlaanderen) werd veroordeeld tot een definitief geworden gevangenisstraf van 6 maanden met uitstel van 5 jaren, daar u schuldig werd bevonden aan het organiseren van een huwelijk met als enig doel het verkrijgen van een verblijfsvergunning of het verkrijgen van de Franse nationaliteit.

Uw gedrag is zonder meer laakbaar geweest en heeft uiting gegeven aan een asociale en valse persoonlijkheid, waarbij u ook geen enkele vorm van respect heeft getoond voor andere personen en voor de regels geldend in een rechtsstaat en voor de maatschappelijke normen. U hield bij het plegen van deze strafbare feiten enkel rekening met het eigen financieel gewin. Er werd niet stilgestaan bij de materiële en psychische gevolgen van uw daden voor de slachtoffers.

De vaststelling dat u reeds 5 keer veroordeeld werd voor een veelheid aan criminele feiten, wijst er ten slotte op dat u geen lessen trekt uit uw veroordelingen en dat u de ernst van uw daden niet blijkt of niet wenst in te zien, noch schijnt te begrijpen dat uw gedrag maatschappelijk onaanvaardbaar is. Het risico dat u ook in de toekomst weer strafbare feiten zal plegen, is te groot.

Overwegende dat u onder deze identiteit, niet gekend bent in de Algemene Nationale Gegevensbank. Dit verandert echter niets aan de bovenstaande beoordeling. Ingevolge de ernst van de gepleegde feiten en hun herhalend karakter kan er geconcludeerd worden dat u een ernstig gevaar betekent voor de rust van de burgers evenals voor de handhaving van de openbare orde. Het herhaaldelijk niet respecteren van de wettelijke bepalingen in België getuigt expliciet van het niet geïntegreerd zijn in de Belgische samenleving.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dan ook dat u een ernstig, reëel en actueel gevaar vormt voor de samenleving en dat er ernstige redenen van openbare orde zijn die een beëindiging van uw verblijf in België rechtvaardigen en zelfs vereisen."

2. Over de rechtspleging

De verzoekende partij heeft binnen de in artikel 39/81, vierde lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) voorziene termijn van 8 dagen, de griffie in kennis gesteld dat zij geen synthesememorie wenst neer te leggen. Met toepassing van artikel 39/81, laatste lid van voormelde wet wordt de procedure voortgezet overeenkomstig het eerste lid.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een eerste middel voert de verzoekende partij de schending aan van de artikelen 44bis, §2 en §4 en 62 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van de algemene rechtsbeginselen en beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald de hoorplicht, de zorgvuldigheidsverplichting, de motiveringsplicht en haar rechten van verdediging. Zij meent ook dat er sprake is van een manifeste beoordelingsfout. Uit de bespreking van het eerste middel blijkt dat de verzoekende partij ook artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet geschonden acht.

3.1.1. Haar eerste middel zet de verzoekende partij uiteen als volgt:

"1.1

Artikel 2 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen bepaalt dat bestuurshandelingen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd. Dat dit impliceert dat de beslissing die ter kennis wordt gebracht niet enkel het dictum moet omvatten, maar tevens de redenen moet weergeven op grond waarvan de beslissing werd genomen. Terwijl artikel 3 van deze wet voorschrijft dat de motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. Daarbij moet volgens dit zelfde artikel de motivering afdoende zijn, of met andere woorden dat deze pertinent moet zijn en duidelijk te maken hebben met de beslissing.

1.2

Dat dient te worden opgemerkt dat de motivatie in de bestreden beslissing evenwel niet afdoende is.

In de bestreden beslissing wordt aan verzoekers verblijf op het Belgische grondgebied echter een einde gesteld overeenkomstig het art. 44bis §2 van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Art. 44bis Vw. stelt echter het volgende :

“§ 1. Onverminderd de paragrafen 2 en 3, kan de minister of zijn gemachtigde een einde maken aan het verblijf van de burgers van de Unie en hun familieleden om redenen van openbare orde, nationale veiligheid of volksgezondheid.

§ 2. De minister kan een einde maken aan het verblijf van de burgers van de Unie en hun familieleden die krachtens de artikelen 42quinquies en 42sexies een duurzaam verblijfsrecht hebben verkregen, alleen om ernstige redenen van openbare orde of nationale veiligheid.

§ 4. Wanneer de minister of zijn gemachtigde overweegt een beslissing zoals bedoeld in de paragrafen 1, 2 of 3 te nemen, houdt hij rekening met de duur van het verblijf van de burger van de Unie of zijn familielid op het grondgebied van het Rijk, zijn leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong”.

Dat dient te worden vastgesteld dat de zorgvuldigheidsverplichting, de motiveringsplicht, de hoorplicht en verzoekers rechten van verdediging door verweerder ernstig wordt geschonden.

1.3

Dat verweerder in de bestreden beslissing concreto verwijst naar de correctionele veroordelingen van verzoeker en komt tot het besluit dat verzoeker een reëel, actuele en voldoende ernstig gevaar vormt voor de samenleving.

1.4.

Verzoeker wil in eerste instantie verwijzen naar het art. 27 van de richtlijn 2004/38/EG van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden, tot wijziging van verordening (EEG) nr. 1612/68 en tot intrekking van de richtlijnen 64/221/EEG, 68/360/EEG, 72/194/EEG, 73/148/EEG, 75/34/EEG, 75/35/EEG, 90/364/EEG, 90/365/EEG en 93/96/EEG (Burgerschapsrichtlijn), waarvan art. 43 Vw. de omzetting vormt .

“Artikel 27

Algemene beginselen

1. Onverminderd het bepaalde in dit hoofdstuk kunnen de lidstaten de vrijheid van verkeer en verblijf van burgers van de Unie en hun familieleden, ongeacht hun nationaliteit, beperken om redenen van openbare orde, openbare veiligheid of volksgezondheid. Deze redenen mogen niet voor economische doeleinden worden aangevoerd.

2. De om redenen van openbare orde of openbare veiligheid genomen maatregelen moeten in overeenstemming zijn met het evenredigheidsbeginsel en uitsluitend gebaseerd zijn op het gedrag van betrokkene. Strafrechtelijke veroordelingen vormen als zodanig geen reden voor deze maatregelen. Het gedrag moet een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving vormen. Motiveringen die los staan van het individuele geval of die verband houden met algemene preventieve redenen mogen niet worden aangevoerd.

3. Om te beoordelen of de betrokkene een gevaar vormt voor de openbare orde of de openbare veiligheid kan het gastland, wanneer het zulks onontbeerlijk acht, bij de afgifte van de verklaring van inschrijving - of, bij ontbreken van een inschrijvingssysteem, uiterlijk drie maanden na de datum van binnenkomst van de betrokkene op zijn grondgebied of na de in artikel 5, lid 5, bedoelde mededeling van aanwezigheid op het grondgebied, dan wel bij de afgifte van de verblijfskaart -, de lidstaat van oorsprong en eventueel andere lidstaten, verzoeken om mededeling van politieke gegevens betreffende betrokkene. Deze raadpleging mag geen systematisch karakter dragen. De geraadpleegde lidstaat antwoordt binnen twee maanden”(eigen onderlijning).

Het begrip ‘openbare orde’, zoals het wordt gebruikt in de Burgerschapsrichtlijn, moet dus restrictief worden uitgelegd. De uitzondering van openbare orde vormt een afwijking van het fundamentele beginsel van het vrije verkeer van personen, die strikt moet worden opgevat en waarvan de draagwijdte niet eenzijdig door de lidstaten kan worden bepaald, aldus de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in zijn arrest dd. 19 december 2014 nr. 135.627.

1.5

Verweerder heeft echter geen enkel grondig onderzoek naar het huidige persoonlijke gedrag van verzoeker.

Dat de loutere verwijzing naar de correctionele veroordelingen van verzoeker, waarvan de laatste strafrechtelijke feiten waarvoor hij werd veroordeeld dateren van 2016, zonder enig bijkomend actueel (anno 2021) grondig persoonlijk onderzoek, op zich geen indicatie is dat het persoonlijk gedrag van verzoeker een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging vormt voor het fundamenteel belang van de samenleving.

Dat geenszins uit de motivatie van de bestreden beslissing op een afdoende manier blijkt of het huidige persoonlijke gedrag van verzoeker een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving vormt.

Verzoeker wil verwijzen naar het arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dd. 26 februari 2016 nr.163.046 waarin, verwijzende naar de rechtspraak van het Hof van Justitie, wordt gesteld dat het begrip “gevaar voor de openbare orde” geval per geval dient te worden beoordeeld “teneinde na te gaan of de persoonlijke gedragingen van de betrokken derdelander een daadwerkelijk en actueel gevaar voor de openbare orde vormen” en “dat het kennelijk onredelijk om op basis van de gegevens van het administratief dossier te besluiten dat de betrokken vreemdeling een gevaar is voor de openbare orde”.

Ook in zijn arrest dd. 10 november 2016 (nr. 169.732) heeft de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen opnieuw, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, geoordeeld dat, opdat een gevaar voor openbare orde kan worden weerhouden, het niet volstaat dat er sprake was van een wetsovertreding en de hiermee gepaard gaande veroordeling van de maatschappelijke orde.

Opdat een gevaar voor openbare orde kan worden weerhouden moet er ook sprake zijn van een « werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging die een fundamenteel belang van de samenleving aantast » en mag niet op automatische wijze worden besloten op basis van de vaststelling dat er sprake was van een wetsovertreding, aldus de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in voormeld arrest.

1.6

Verweerder citeert in de bestreden beslissing naar de strafbare feiten, waarvoor verzoeker werd veroordeeld, zonder ook maar op enige wijze de “actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging” te onderzoeken en te motiveren en zonder rekening te houden met het feit dat hij op 27 november 2020 in vervroegde vrijheid werd gesteld (wat er duidelijk op wijst dat verzoeker geenszins beschouwd wordt als een actuele werkelijke en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de maatschappij.

Verweerder dient zelf in de bestreden beslissing vast te stellen dat het huidige persoonlijke gedrag van verzoeker positief evolueert. Verzoeker is als werknemer tewerkgesteld bij twee verschillende bedrijven: sinds 3.12.2020 op basis van een contract van onbepaalde duur bij Hope Company BVBA en sinds 12.05.2021 op basis van een contract van onbepaalde duur bij B D Trad.

Dat echter door verweerder onvoldoende rekening werd gehouden met de vaststelling dat de strafrechtelijke feiten, waarvoor verzoeker werd veroordeeld, reeds dateren van enkele jaren geleden en verzoekers voorlopige invrijheidsstelling sinds november 2020 en dus actueel geen werkelijke en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving vormt.

Dat, gezien voormelde vaststellingen, geenszins kan gesteld worden dat er sprake is van “ernstige redenen van openbare orde of nationale veiligheid” in hoofde van verzoeker en dat verzoeker een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving vormt.

Dat er sprake is van schending van de motiverings- en de zorgvuldigheidsverplichting.

Dat er tevens sprake is van een manifeste beoordelingsfout.

Dat verweerder in elk geval zijn beslissing niet afdoende motiveerde in het licht van art. 44 Vw. waardoor er sprake is van schending van de artikelen 2 en 3 van de wet betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van de motiveringsplicht.

Dat verweerder geenszins heeft rekening gehouden met alle feiten.

1.7

Dat evenmin verweerder op een afdoende manier heeft gemotiveerd waarom, overeenkomstig art. 44, laatste lid, Vw. en art. 74/13, geen rekening dient te worden gehouden met de duur van het verblijf van verzoeker in het Rijk, zijn leeftijd, zijn gezondheidstoestand, zijn gezins- en economische situatie, zijn sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong.

Het artikel 74/13 Vw. stelt eveneens het volgende :

« Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land».

Dat vaststaat dat verzoeker reeds langdurig in België verblijft (verzoeker verblijft sinds zijn 20 jaar in België).

Dat verweerder geenszins in de beslissing heeft rekening gehouden met de vaststelling dat verzoeker, gezien zijn jeugdige leeftijd toen hij in België is aangekomen, geen enkele band meer heeft met zijn land van herkomst, hij in België samenwoont met zijn Belgische echtgenote en vier Belgische minderjarige kinderen, hij in België werkt en alhier de enige kostwinner is voor zijn gezin, over eigendommen in België beschikt, zijn sociaal leven zich in België bevindt, zijn kinderen in België school lopen (stukken 2 en 3),....

Dat er sprake is van schending van de motiverings- en de zorgvuldigheidsverplichting en van de artikelen 2 en 3 van de wet betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen.

1.8

Uit wat voorafgaat blijkt dan ook duidelijk dat de bestreden beslissing een schending inhoudt van de artikelen 44 en 74/13 Vw., de artikelen 2 en 3 van de wet betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de algemene rechtsbeginselen en de beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald het zorgvuldigheidsbeginsel en de motiveringsplicht.

Tevens is er sprake van manifeste beoordelingsfouten.

De bestreden beslissing dient dan ook vernietigd te worden.”

3.1.2. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 verplichten de administratieve overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de bestreden beslissing ten gronde liggen en dit op afdoende wijze. Het afdoend karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, met name dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen.

Artikel 62, §2 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de administratieve beslissingen met redenen worden omkleed.

De belangrijkste bestaansreden van deze uitdrukkelijk motiveringsplicht bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan of de overheid is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan binnen de perken van de redelijkheid tot haar beslissing is gekomen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden (cf. RvS 30 oktober 2014, nr. 228.963; RvS 17 december 2014, nr. 229.582).

3.1.3. De Raad is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten

die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheidsplicht legt de overheid onder meer op om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

Bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn.

3.1.4. Wat de schending van de rechten van verdediging betreft, stelt de Raad dat de rechten van verdediging enkel van toepassing zijn op jurisdictionele beroepen en in administratiefrechtelijke beroepen op tuchtzaken (R.v.St., nr. 128.733, 4 maart 2004, R.v.St., nr.124.709, 27 oktober 2003, R.v.St., nr.124.643, 24 oktober 2003). Bijgevolg zijn ze niet van toepassing op administratieve beslissingen die werden genomen in het kader van de Vreemdelingenwet, daargelaten de vraag of dit beginsel wel op ontvankelijke wijze is aangevoerd door de verzoekende partij.

3.1.5. De aangevoerde manifeste appreciatiefout en de aangevoerde schending van de motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel wordt onderzocht in het licht van artikel 44bis, §2 en §4 van de Vreemdelingenwet op grond waarvan de bestreden beslissing is genomen en waarvan de verzoekende partij eveneens de schending aanvoert.

Artikel 44bis, §2 en §4 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 2.

De minister kan een einde maken aan het verblijf van de burgers van de Unie en hun familieleden die krachtens de artikelen 42quinquies en 42sexies een duurzaam verblijfsrecht hebben verkregen, alleen om ernstige redenen van openbare orde of nationale veiligheid.

(...)

§ 4.

Wanneer de minister of zijn gemachtigde overweegt een beslissing zoals bedoeld in de paragrafen 1, 2 of 3 te nemen, houdt hij rekening met de duur van het verblijf van de burger van de Unie of zijn familielid op het grondgebied van het Rijk, zijn leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong.”

Artikel 45, §2 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 2.

De in de artikelen 43 en 44bis bedoelde beslissingen moeten in overeenstemming zijn met het evenredigheidsbeginsel en uitsluitend gebaseerd zijn op het persoonlijk gedrag van de betrokken burger van de Unie of zijn familielid.

Eerdere strafrechtelijke veroordelingen zijn als zodanig geen reden voor dergelijke beslissingen.

Het gedrag van de burger van de Unie of van zijn familielid moet een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving zijn. Motiveringen die los staan van het individuele geval of met algemene preventieve redenen verband houden, mogen niet worden aangevoerd.

Om te beoordelen of de burger van de Unie of zijn familielid een gevaar voor de openbare orde of de nationale veiligheid vormt, kan de minister of zijn gemachtigde, bij de afgifte van de verklaring van inschrijving of van de verblijfskaart van familielid van een burger van de Unie, en als hij het onontbeerlijk acht, aan de lidstaat van oorsprong en, eventueel aan andere lidstaten, inlichtingen vragen over de gerechtelijke antecedenten van de betrokkene. Deze raadpleging mag geen systematisch karakter dragen.”

3.1.6. Deze bepalingen werden ingevoegd door de wet van 24 februari 2017 tot wijziging van de Vreemdelingenwet. Deze wet is in werking getreden op 29 april 2017.

De wet van 24 februari 2017 kadert in de strijd tegen het terrorisme en de radicalisering. Hierbij worden de middelen aan de administratie gegeven om sneller en efficiënter op te treden als de openbare orde of de nationale veiligheid is bedreigd. De procedureregels die bestonden om een einde te stellen aan het

verblijf van vreemdelingen werden in dit verband aangepast. In de memorie van toelichting werd het als volgt geformuleerd:

“De procedureregels van toepassing op de vreemdelingen die een gevaar zijn voor de openbare orde of de nationale veiligheid, zijn zwaar en beletten de administratie snel te reageren. Ze zijn bovendien niet meer aangepast aan de realiteit en verhinderen de administratie om op te treden in situaties waar haar tussenkomst nochtans noodzakelijk is. Om de bevoegde overheden in staat te stellen de openbare orde en de nationale veiligheid beter te garanderen, worden de procedureregels vereenvoudigd en efficiënter gemaakt:

- de terugwijzings- en uitzettingsbesluiten verdwijnen; het bevel om het grondgebied te verlaten wordt de enige maatregel tot verwijdering ten aanzien van elke vreemdeling, welke zijn verblijfssituatie ook is;*
- de Koning speelt geen rol meer in het beslissingsproces: in principe zal alleen de minister of zijn gemachtigde bevoegd zijn; de beslissingsbevoegdheid zal echter voorbehouden zijn aan de minister wat welbepaalde categorieën van vreemdelingen betreft, gelet op hun verblijfssituatie;*
- het voorafgaand advies van de Commissie van advies voor vreemdelingen zal niet meer vereist zijn;*
- de verhoogde bescherming die welbepaalde categorieën van vreemdelingen genieten, wordt grondig hervormd;*
- de onderdanen van derde landen die een bedreiging vormen voor de openbare orde of de nationale veiligheid zullen sneller kunnen worden verwijderd; voortaan zal de termijn die in principe toegekend wordt om het grondgebied te verlaten in dezelfde gevallen en onder dezelfde voorwaarden die van toepassing zijn op elke onderdaan van een derde land die het voorwerp uitmaakt van een verwijderingsmaatregel kunnen worden verminderd;*
- momenteel is een teruggewezen of uitgezette vreemdeling automatisch het voorwerp van een inreisverbod van 10 jaar; voortaan zal elke vreemdeling die om redenen van openbare orde of nationale veiligheid een bevel om het grondgebied te verlaten krijgt, het voorwerp kunnen uitmaken van een inreisverbod waarvan de duur zal variëren al naargelang het geval; (...)” (Parl.St. Kamer 2016-17, nr. 2215/001, p. 7).*

De wetgever voorziet in een trapsgewijs systeem om een einde te stellen aan het verblijf van een vreemdeling om redenen van openbare orde of nationale veiligheid, dat afhankelijk is van de verblijfsstatus van de betrokkene. Dit systeem ziet er als volgt uit:

- “– artikel 7 van de wet zal worden toegepast op de onderdanen van derde landen die toegelaten noch gemachtigd zijn tot het verblijf in België, of die in het kader van een kort verblijf in België zijn;*
- artikel 21 van de wet zal worden toegepast op de onderdanen van derde landen die gemachtigd zijn tot een beperkt of onbeperkt verblijf van meer dan drie maanden op het grondgebied;*
- artikel 22 van de wet zal worden toegepast op de onderdanen van derde landen die in België de status van langdurig ingezetene genieten of er gevestigd zijn; dit geldt eveneens voor de onderdanen van derde landen die toegelaten of gemachtigd zijn tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk (beperkt of onbeperkt verblijf) sinds minstens 10 jaar en die er sindsdien ononderbroken verblijven;*
- artikel 44bis, §§ 1 en 3, en artikel 45 van de wet zullen worden toegepast op de burgers van de Unie, hun familieleden, en de onderdanen van derde landen die met hen zijn gelijkgesteld;*
- artikel 44bis, §§ 2 en 3 en artikel 45 van de wet zullen worden toegepast op de burgers van de Unie, hun familieleden en de onderdanen van derde landen die met hen zijn gelijkgesteld, die het recht o duurzaam verblijf in België hebben verkregen” (Parl.St. Kamer 2016-17, nr. 2215/001, p.16).*

De begrippen openbare orde en nationale veiligheid werden nader toegelicht in de voorbereidende werken, waarbij werd benadrukt dat de begrippen “rechtstreeks uit de richtlijnen” werden gehaald: “Zo geven sommige richtlijnen inzake legale migratie in hun preambule aan dat het begrip “openbare orde” de veroordeling wegens het plegen van een ernstig misdrijf kan omvatten en dat de begrippen “openbare orde” en “binnenlandse veiligheid” tevens gevallen omvatten van behoren tot of steun verlenen aan een vereniging die het terrorisme steunt of ook nog het feit extremistische doelstellingen te huldigen of te hebben gehuldigd (14e overweging, van richtlijn 2003/86/EG; 8e overweging van richtlijn 2003/109/EG; 36e overweging van richtlijn 2016/801/EU)”. Tevens wordt het belang van de rechtspraak van het Hof van Justitie in deze benadrukt. Zo kan gelezen worden dat “Uit zijn rechtspraak blijkt dat “[...] de lidstaten weliswaar in wezen vrij blijven om de eisen van de openbare orde af te stemmen op hun nationale behoeften, die per lidstaat en per tijdsgewricht kunnen verschillen [...]”. Maar “[...] in de context van de Unie, met name omdat zij een afwijking rechtvaardigen van een verplichting die bedoeld is om de eerbiediging van de grondrechten van derdelanders bij hun verwijdering uit de Unie te verzekeren (moeten deze eisen) restrictief worden opgevat, zodat de inhoud ervan niet eenzijdig door de onderscheiden lidstaten kan worden bepaald zonder controle door de instellingen van de Unie.” Het begrip openbare orde veronderstelt volgens de wetgever “hoe dan ook, naast de verstoring van de

maatschappelijke orde die bij elke wetsovertreding plaatsvindt, [...] dat er sprake is van een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging die een fundamenteel belang van de samenleving aantast (arrest Z. Zh., van 11 juni 2015, C-554-13, EU:C:2015:377, punten 48 en 50 en vermelde rechtspraak; arrest H.T., van 24 juni 2015, C 373-13, EU:C:2015:413, punt 79; arrest Byankov, C-249/11, EU:C:2012:608, punt 40 en vermelde rechtspraak)”(Parl.St. Kamer, 2016-17, nr. 2215/001, pp.19-20).

De wetgever benadrukte dat er een onderscheid moet worden gemaakt tussen “redenen van openbare orde”, “ernstige redenen van openbare orde” en “dwingende redenen van openbare orde” en dat deze gradaties ook gelden voor de nationale veiligheid. Opnieuw benadrukt de wetgever dat de begrippen afkomstig zijn uit “Europese akten” en dat de begrippen conform de rechtspraak van het Hof van Justitie moeten worden geïnterpreteerd. Voor wat betreft het begrip “ernstige redenen van openbare orde”, wordt dit door de wetgever omschreven als de vertaling van “het idee dat de omstandigheden van het geval een belangrijkere graad van ernst moeten vertonen” dan gewone redenen van openbare orde. De wetgever benadrukte voorts dat wanneer de overheid overweegt een einde te maken aan het verblijf om redenen van openbare orde of nationale veiligheid zij “geval per geval, [moet] nagaan of de bedreiging die de betrokkene vertegenwoordigt wel voldoende ernstig is om dat te doen, gelet op zijn verblijfsstatus. Daartoe moeten alle relevante gegevens, feitelijke en juridische, die specifiek zijn voor het geval in aanmerking worden genomen. Verscheidene factoren kunnen zo van invloed zijn op de ernst van de bedreiging, zoals de aard of de omvang van de feiten, de aard en de ernst van de opgelopen of uitgesproken sancties, de juridische en/of politieke context van de feiten, zowel op nationaal als op internationaal vlak, de status van het slachtoffer, de graad van verantwoordelijkheid of betrokkenheid van de betrokkene, de sociale of beroepsstatus van de betrokkene, zijn neiging tot herhaling of tot volhouden van zijn gedrag, de modus operandi, enzovoort. Zo kan, conform de rechtspraak van het Hof van Justitie, het begrip “ernstige redenen van openbare orde of nationale veiligheid” het deelnemen aan of ondersteunen van terroristische activiteiten of van een terroristische organisatie (arrest H.T., 24 juni 2015, C- 373/13, ECLI:EU:C:2015:413), de aan de drugshandel gerelateerde criminaliteit (arrest Tsakouridis, 23 november 2011, C-145/09, EU:C:2010:708; arrest Calfa, 19 januari 1999, C-348/96, EU:C:1999:6; arrest Orfanopoulos en Oliveri, 29 april 2004, C-482/01 en C-493/01, EU:C:2004:262), de daden van seksueel misbruik of verkrachting jegens een minderjarige, de mensenhandel en de seksuele uitbuiting van vrouwen en kinderen, de illegale handel in drugs, de illegale wapenhandel, het witwassen van geld, de corruptie, de vervalsing van betaalmiddelen, de cybercriminaliteit en de georganiseerde misdaad (arrest P.I., 22 mei 2012, C-348/09, EU:C:2012:300), of nog de fiscale fraude (arrest Aladzhev, 17 november 2011, C-434/10, EU:C:2011:750), dekken.” De wetgever benadrukte wel “dat zelfs bij dergelijke feiten de bevoegde overheid elke situatie in zijn geheel moet onderzoeken, zodat er niet automatisch een einde aan het verblijf kan worden gemaakt om “ernstige redenen van openbare orde of nationale veiligheid”. Het kan immers voorkomen dat de omstandigheden van de zaak niet de graad van ernst hebben die vereist is om als zodanig te worden gekwalificeerd. In het licht van de bovenvermelde arresten kunnen daarentegen de feiten die toelaten te besluiten tot het bestaan van “ernstige redenen van openbare orde of nationale veiligheid” ook heel goed vallen, in bijzonder ernstige omstandigheden, onder het begrip “dwingende redenen van nationale veiligheid”. Het feit bijvoorbeeld een persoon toevallig of bij een passionele misdaad te hebben gedood zal niet op dezelfde manier worden bekeken als een moord die perfect georkestreerd is of in bende is gepleegd of deel uitmaakt van een serie moorden. Zo zal ook het bezit van drugs voor persoonlijk gebruik een heel ander karakter hebben dan het vervoeren van drugs in het kader van een georganiseerde drugshandel in een stad of op internationale schaal.” (Parl.St. Kamer, 2016-17, nr. 2215/001, p. 22-25).

De algemene vaststelling dat strafbare feiten werden gepleegd die de openbare orde of nationale veiligheid in het gedrang kunnen brengen, volstaat op zich niet om beperkende verblijfsmaatregelen te nemen. Maatregelen die worden genomen ter bescherming van de openbare orde, zoals een beëindiging van verblijf, mogen uitsluitend gebaseerd zijn op het persoonlijk gedrag van de betrokken vreemdeling waaruit een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving blijkt, zoals artikel 45, §2 van de Vreemdelingenwet stipuleert (zie in deze zin HvJ 13 september 2016, C-165/14, Rendon Marin, pt. 59-61). Dit impliceert een individueel onderzoek van het voorliggende geval.

In die zin kan het bestaan van strafrechtelijke veroordelingen op zichzelf geen reden of motivering vormen voor de beëindiging van een verblijfsrecht. Dit betekent evenwel niet dat strafrechtelijke veroordelingen niet mee in overweging mogen worden genomen binnen het individueel onderzoek naar een eventuele beëindiging van het verblijfsrecht omwille van (ernstige) redenen van openbare orde of nationale veiligheid. Immers kan uit de omstandigheden die tot de strafrechtelijke veroordelingen

hebben geleid, het bestaan van een persoonlijk gedrag blijken dat een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving vormt die de beëindiging van het verblijfsrecht noodzaakt om de openbare orde of de nationale veiligheid te beschermen (HvJ 27 oktober 1977, C-30/77, Bouchereau, pt. 28).

Het komt de staatssecretaris toe om op individuele basis te onderzoeken wat in het persoonlijk gedrag van een vreemdeling of in de strafbare feiten die deze vreemdeling heeft gepleegd een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving vormt die ter bescherming van de openbare orde of de nationale veiligheid een beslissing die een beperking van het inreisrecht of het verblijfsrecht van een vreemdeling inhoudt, kan rechtvaardigen (HvJ 13 september 2016, C-304/14, CS, pt. 46).

Bij het beoordelen van een bedreiging voor de openbare orde moet rekening worden gehouden met de aard en ernst van de strafbare feiten, het aantal strafbare feiten en de veroorzaakte schade. Naast voldoende ernstig en werkelijk, dient deze bedreiging ook actueel te zijn. De vaststelling van een actuele bedreiging vereist in regel dat de betrokken vreemdeling een neiging vertoont om een crimineel gedrag in de toekomst voort te zetten, vol te houden of te herhalen (HvJ 22 mei 2012, C-348/09, P.I., pt. 30; Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer 2016-2017, DOC 54 2215/001, p. 24). Het is aan de nationale overheden, *in casu* de staatssecretaris, om in elk afzonderlijk geval te (be)oordelen of het gedrag van de betrokken vreemdeling een gevaar voor nieuwe ernstige verstoringen van de openbare orde of nationale veiligheid oplevert, wat desgevallend een onderzoek naar het risico van recidive kan omvatten. De staatssecretaris moet derhalve zijn besluit baseren op een inschatting van het toekomstig gedrag van de betrokken vreemdeling en dit aan de hand van de objectieve elementen zoals deze voorliggen op het ogenblik dat hij een beslissing neemt en die blijken uit het administratief dossier. Hierbij weze opgemerkt *“dat het ook mogelijk is dat het enkele feit van het voorafgaand gedrag voldoet aan de voorwaarden voor een dergelijke bedreiging van de openbare orde”* (HvJ 27 oktober 1977, C-30/77 Bouchereau, pt. 29). In deze zin heeft ook het EHRM geoordeeld dat in sommige gevallen de ernst van een misdrijf op zichzelf genoeg kan zijn om een beperkende verblijfsmaatregel te rechtvaardigen (EHRM 20 september 2011, nr. 8000/08, A.A. v. Verenigd Koninkrijk, §63).

3.1.7. Uit de motieven van de bestreden beslissing volgt dat uit het geheel van de vaststellingen blijkt dat de verzoekende partij een ernstig, reëel en actueel gevaar vormt voor de samenleving en er ernstige redenen van openbare orde zijn die een beëindiging van het verblijf in België rechtvaardigen en zelfs vereisen.

De vaststellingen luiden als volgt:

“U hebt een uiterst beladen strafblad en lijkt totaal niet in staat om u aan de geldende wetten te houden. Zo werd u niet minder dan 5 keer strafrechtelijk veroordeeld, voor allerlei feiten waaronder onder andere mensenhandel, mensensmokkel, opzettelijke slagen en verwondingen, oplichting en witwassen. U werd in totaal reeds veroordeeld tot 74 maanden gevangenisstraf, wat neerkomt op meer dan 6 jaren gevangenisstraf. Uit het strafrechtelijk dossier blijkt dat de feiten zwaarwichtig zijn en indruisen tegen het maatschappelijk bewustzijn en de sociale orde. Zo werd u op 22/01/2007 veroordeeld voor opzettelijke slagen en verwondingen die een ziekte of ongeschiktheid tot het verrichten van persoonlijke arbeid ten gevolge hadden. In het betreffende vonnis lezen we: “In hun hoofde [van uzelf en de heer I.K.] dient tevens beklemtoond dat zij de verbale aanzet gaven tot het conflict en volgens getuige [D.J] de beschikking hadden over een bierfles (gebruikt als slagwapen) en een metalen hulpstuk van een kledingrek [...]”

De rechtbank oordeelt verder in het vonnis het volgende: “Het ontbreekt de beklaagden op wederzijdse wijze aan elementaire eerbied voor andermans fysieke integriteit. Hun toch wel vrij extreme agressie duidt op een totaal gebrek aan zelfcontrole. Het getuigt ten andere van weinig maturiteit ‘om een conflictsituatie te pogen naar zijn hand te zetten door middel van het rudimentaire recht van de (fysiek) sterkste. Elk van de betrokkenen dient voor ogen te houden dat in onze maatschappij een economisch conflict - in casu omwille van een betere standplaats op de markt en/of omwille van vermeende oneerlijke concurrentie - niet wordt beslecht noch met de blote vuist en een numerieke meerderheid van twee tegen een [...]”

Uw agressief gedrag hoort niet thuis in een maatschappij waar conflicten op andere manieren worden opgelost. Bovendien verhoogt uw gewelddadig gedrag het onveiligheidsgevoel in de samenleving.

Daarnaast werd u op 26/03/2010 veroordeeld door het hof van beroep te Gent, daar u zich schuldig had gemaakt aan mensensmokkel en het uitlokken van een schijnhuwelijk tussen derden. In het vonnis lezen we het volgende:

“Het smokkelen van mensen is wereldwijd de aangewezen handel van een groeiend aantal misdadige netwerken geworden, die door steeds verfijnder te werk te gaan steeds grotere aantallen mensen met steeds hogere winsten kunnen vervoeren. De beklaagde [u] heeft zich bewust en louter met het oog op eigen financieel gewin in deze keten ingeschakeld.”

Verder werd u reeds twee maal veroordeeld voor de handel in namaakproducten. Zo werd u vooreerst op 23/02/2011 door de Rechtbank van eerste aanleg te Kortrijk veroordeeld tot een definitief geworden geldboete van 300 euro te verhogen met 45 opdecimen hetzij 2.650 euro, daar u schuldig werd bevonden aan in het economisch verkeer, met kwaadwillige of bedrieglijke opzet inbreuk te hebben gemaakt op de rechten van de houder van een product- of dienstmerk, van een uitvindingsoctrooi, van een aanvullend beschermingscertificaat, van een kwekersrecht, of van een tekening of model, namelijk minstens 300 kledingstukken waaronder 270 sweaters met kap en 8 joggingsbroeken met het opschrift “Franklin & Marshall” te hebben verkocht, te koop gesteld of in de handel gebracht, ten nadele van Franklin & Marshall S.R.L. Enkele jaren later werd u op 25/04/2014 schuldig bevonden aan namaakproducten te hebben verkocht, verhuurd, te koop ofte huur hebben gesteld, in voorraad te hebben gehad voor de verkoop of voor de verhuur, of in België te hebben ingevoerd voor commerciële doeleinden en een inbreuk te hebben gepleegd op de rechten van de houder van een product- of dienstmerk. In het vonnis lezen we het volgende: *“De gepleegde misdrijven zijn objectief ernstig. Namaak verstoort het economisch verkeer. De merkhouders moeten veel middelen inzetten om namaak te verhinderen en bij inbreuk hun rechten te vrijwaren. Uiteindelijk betaalt de consument hiervoor de prijs. De beklaagde handelde louter uit geldgewin.”*

Voorts werd u op 05/06/2015 veroordeeld voor oplichting en het wetens en willens uitgegeven te hebben van bankcheques zonder voorafgaand, toereikend en beschikbaar fonds. Het hof van beroep te Gent oordeelt hierover het volgende: *“De beklaagde toonde zich door het bewezen misdrijf totaal onbetrouwbaar in het handelsverkeer. Hij liet grote hoeveelheden tabak en telefoonkaarten leveren en betaalde bewust met ongedekte c.q. niet ondertekende cheques zodat de burgerlijke partij vertrouwend op de eerdere bestaande relatie zou blijven leveren.”*

Op 28/11/2018 werd u door het hof van beroep te Gent veroordeeld tot een definitief geworden gevangenisstraf van 40 maanden, voor een veelheid aan strafbare feiten. Zo werd u schuldig bevonden aan mensenhandel. In het arrest lezen we dat: *“[...] het is te dezen bewezen - dat de beklaagde [u] deze individuen tewerkstelde onder modaliteiten van economische uitbuiting en zodoende vermogensvoordeel nastreefde terwijl hij er voorts doorheen die tewerkstelling eigenmachtig toe bijdroeg dat de genoemden [F.B., M.I.S. en A.I.B.] illegaal in ons land verbleven en dat verblijf konden bestendigen. Dat gebeurde ook hier - op analoge gronden als hoger reeds overwogen - onder de verzwarende omstandigheden van misbruik van hun kwetsbare toestand omwille van hun onwettige of precaire administratieve toestand, bij wijze van gewoonte en als daad van deelneming aan een criminele organisatie.”*

Ook lezen we in het arrest: *“[...] is de combinatie van het opleggen van een schijnstatuut en het naar goeddunken terug af ne men daarvan zonder er in de tussenfase elementaire invulling en afdoende sociale bescherming aan te verlenen, wel degelijk te beschouwen als een vorm van economische uitbuiting die de menselijke waardigheid aantast. In de hypothese dat daarover nog enige twijfel zou kunnen bestaan, wordt deze ontegenzeggelijk totaal weggenomen door het bijkomend gegeven dat er bij alle tewerkgestelde personen sprake was van substantiële schendingen van bepaalde essentiële normen en verbintenissen uit het arbeidsomstandighedenrecht, zoals arbeidsduur, werknemerswelzijn, loonbescherming, enz. (LORRE, J. (ed.), ‘Mensenhandel en mensensmokkel: de weg naar een eengemaakte vervolging en berechting’, in RABG, 2018, Larder, Brussel, p.70, nr.63). Welnu, in case waren veel te hoog opgedreven werkritmes en al te lange werkuren ([M.N.] geldt daarbij als een van de meest extreme voorbeelden waar hij gewag maakt van werkweken van 90u), een gebrek aan rustdagen en rustpauzes en flagrante onderbetaling, schering en inslag.*

Het hof leest de respectieve verklaringen van de tewerkgestelden tegen die dwingende achtergrond van een frauduleus systeem gebaseerd op economische uitbuiting.

Het hof citeert louter ten titel van voorbeeld een treffende passage uit het verhoor van een van de personen tewerkgesteld, met name [M.A.], die hetgeen voorafgaat perfect illustreert (kaft 2, deelfarde

C.3., stuk 14): "Toen ik S. (...) leerde kennen zei ik hem dat ik werk nodig had. S. (...) zei me dat ik bij hem kon beginnen (...). H.S. (...) gaf me dan een papier dat ik moest ondertekenen en zei dat ik daarmee zelfstandig was. Ik kende het woord zelfstandig niet. Ik wist niet wat dat betekende. Later heb ik vernomen dat het gewoon wil zeggen dat ze je in hun firma nemen. Er is geen overleg geweest over mijn sociaal statuut. Ik had niet te kiezen. Later vroeg ik H.S. (...) diverse malen om mij aan te geven als werknemer maar dat heeft geen zin, hij wil dat niet. Er is nooit overleg geweest over de voorwaarden van zelfstandige samenwerking. S. (...) zegde me gewoon wat ik moest doen, meer niet (...). De boekhouder ken ik niet echt. Ik ken zijn naam niet maar ben diverse keren samen met S. (...) naar de boekhouder moeten gaan om papieren te tekenen. Ik weet niet hoeveel aandelen ik binnen de vennootschap heb. We hebben daarover niet gesproken en H.S. (...) heeft me ook niet verteld hoeveel aandelen ik zou hebben. In feite kom ik nu pas te weten dat ik als zelfstandig vennoot zou werken. In elk geval heb ik nooit voor aandelen betaald.

Daar waar de beklaagde [u] van zijn kant niettemin uit die verklaringen citeert en her en der toch individuele elementen in zijn voordeel meent te ontwaren - o.a. langs zijde van [N.M., R.Q., K.B, M.W., A.Z.], enz. - doet dit hoegenaamd geen afdoende afbreuk aan de systematische grove aantasting van de menselijke waardigheid ingevolge structurele economische uitbuiting zoals hiervoor beschreven.

Ten overvloede voegt het hof daar nog aan toe dat in heel veel van de verklaringen van de tewerkgestelden juist allerlei concrete elementen naar boven komen die bevestigen dat de beklaagde [u] onder kwalijke arbeidsomstandigheden op controlerende wijze hiërarchisch gezag uitoefende en hen economisch uitbuitte. Ten exemplarische titel kan er verwezen worden naar de verklaringen van [M.D.J.V., M.N., M.Z., L.D., K.S., M.N., A.Z., K.Z. F.B., F.B., C.A. M.I.S. A.I.B.], enz.

Deze misdrijven kregen tevens gestalte onder de verzwarende omstandigheden van het misbruik maken van de kwetsbare toestand van de tewerkgestelde personen (o.a. omwille van hun onwettige of precaire administratieve en/of precaire sociale toestand), het tot gewoonte maken van de betrokken activiteit en het inbedden ervan in een criminele organisatie.

In die optiek verwijst het openbaar ministerie onder meer pertinent naar de eigen verklaringen van de beklaagde [u] waar hij zelf opmerkt dat de betrokkenen maar zeer moeilijk aan werk konden geraken omwille van de taalbarrière en omdat zij als vreemdeling niet door iedereen zomaar aanvaard werden. Dit waren exponenten van hun precaire administratieve en sociale toestand. Op die manier kon de beklaagde inzake tewerkstelling voor zijn rekening evident misbruik maken van de kwetsbare toestand waarin de betrokkene verkeerden. Dit wordt nog des te meer prangend bij diegene die als illegaal werden tewerkgesteld (zoals bijvoorbeeld [F.B. en M.I.S.] of kampten met een ziekte-toestand (zoals bijvoorbeeld [C.A.]).

Er kan evenmin bestreden worden dat van de kwetsieuze activiteit een gewoonte werd gemaakt. Het brede tijds kader waarbinnen de beklaagde zijn gedrag herhaaldelijk stelde, evenals het aantal personen/slachtoffers die hij in de carrousel van mensenhandel liet meedraaien, laten geen andere slotsom toe."

Daarenboven blijkt uit uw veroordeling dat u de rol van leidinggevend figuur opnam binnen de criminele organisatie. Zo lezen we in het arrest: "In aanvulling hierop dient nog bijkomend vastgesteld dat de beklaagde [u] zich ontegensprekelijk de rol van leidend persoon hierin toemat. Zo stond hij duidelijk 'boven' zijn medebeklaagde en medelid van de organisatie [Z.M.], zette hij zijn andere medebeklaagde boekhouder [A.S.] geregeld onderdruk en/of paaide hij hem met relatief kleine geldbedragen en misbruikte hij zijn functie binnen diverse rechtspersonen die hij mee instrumenteel aanwendde teneinde misdrijven te plegen. In ieder geval was beklaagde diegene die binnen de organisatie stevast het globaal crimineel overzicht en de leiding behield. [...]"

Met betrekking tot de poging tot het afsluiten van een schijnhuwelijk lezen we in het arrest het volgende: "Dat zulks in hoofde van het slachtoffer gepaard ging aan morele schade is aannemelijk, aangezien zij daardoor op relationeel vlak niet als volwaardig maar eerder als koopwaar werd aangezien".

Het hof van beroep te Gent komt tot de conclusie: "De beklaagde [u] is schuldig gebleven aan een hele resem zwaarwichtige misdrijven waarvan de mensenhandel en mensensmokkel, telkens onder belangrijke verzwarende omstandigheden, de criminele exponenten vormen. Binnen dat criminele scenario maakte hij zich tevens nog schuldig aan witwasmisdrijven, valsheden, faillissementsmisdrijven, opereren als leidinggevende binnen een criminele organisatie en tal van sociaalrechtelijke inbreuken.

Het is evident dat er bijzonder zwaar dient getild aan dergelijke criminaliteit waarbij onder meer individuen economisch worden uitgebuit en in hun menselijke waardigheid worden aangetast. [...]"

Daarenboven dient er opgemerkt te worden dat u niet enkel veroordeeld werd voor dergelijke feiten in België. Zo blijkt dat u op 11/04/2006 door de Correctionele rechtbank te D'Hazebrouck in Frankrijk (Frans-Vlaanderen) werd veroordeeld tot een definitief geworden gevangenisstraf van 6 maanden met uitstel van 5 jaren, daar u schuldig werd bevonden aan het organiseren van een huwelijk met als enig doel het verkrijgen van een verblijfsvergunning of het verkrijgen van de Franse nationaliteit.

Uw gedrag is zonder meer laakbaar geweest en heeft uiting gegeven aan een asociale en valse persoonlijkheid, waarbij u ook geen enkele vorm van respect heeft getoond voor andere personen en voor de regels geldend in een rechtsstaat en voor de maatschappelijke normen. U hield bij het plegen van deze strafbare feiten enkel rekening met het eigen financieel gewin. Er werd niet stilgestaan bij de materiële en psychische gevolgen van uw daden voor de slachtoffers.

De vaststelling dat u reeds 5 keer veroordeeld werd voor een veelheid aan criminele feiten, wijst er ten slotte op dat u geen lessen trekt uit uw veroordelingen en dat u de ernst van uw daden niet blijkt of niet wenst in te zien, noch schijnt te begrijpen dat uw gedrag maatschappelijk onaanvaardbaar is. Het risico dat u ook in de toekomst weer strafbare feiten zal plegen, is te groot.

Overwegende dat u onder deze identiteit, niet gekend bent in de Algemene Nationale Gegevensbank. Dit verandert echter niets aan de bovenstaande beoordeling. Ingevolge de ernst van de gepleegde feiten en hun herhalend karakter kan er geconcludeerd worden dat u een ernstig gevaar betekent voor de rust van de burgers evenals voor de handhaving van de openbare orde. Het herhaaldelijk niet respecteren van de wettelijke bepalingen in België getuigt expliciet van het niet geïntegreerd zijn in de Belgische samenleving."

3.1.8. De verzoekende partij meent dat de motivering in de bestreden beslissing niet afdoende is, dat er geen enkel grondig onderzoek is gevoerd naar haar huidige persoonlijke gedrag, dat een loutere verwijzing naar de correctionele veroordelingen, waarvan de laatste strafrechtelijke feiten waarvoor zij veroordeeld werd dateren van 2016, zonder actueel grondig persoonlijk onderzoek, op zich geen indicatie is dat haar persoonlijk gedrag een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging vormt voor de samenleving, dat geenszins uit de motieven van de bestreden beslissing op een afdoende wijze blijkt of haar huidige gedrag een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging vormt voor de samenleving. De verzoekende partij wijst op verschillende arresten van de Raad waar gesteld wordt dat geval per geval dient beoordeeld te worden teneinde na te gaan of de persoonlijke gedragingen van de betrokken derdelander een daadwerkelijk en actueel gevaar voor de openbare orde vormen, dat opdat een gevaar voor de openbare orde kan worden weerhouden het niet volstaat dat er sprake was van een wetsovertreding en de hiermee gepaarde gaande veroordeling (lees: verstoring) van de maatschappelijke orde, dat opdat een gevaar voor de openbare orde kan worden weerhouden er ook sprake moet zijn van een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging die een fundamenteel belang van de samenleving aantast en hiertoe niet op automatische wijze mag worden besloten op basis van de vaststelling dat er sprake was van een wetsovertreding. De verzoekende partij meent dat de verwerende partij in de bestreden beslissing de strafbare feiten citeert, waarvoor zij werd veroordeeld, zonder ook maar op enige wijze de actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging te onderzoeken en te motiveren en zonder rekening te houden met het feit dat zij op 27 november 2020 in vervroegde vrijheid werd gesteld, wat er duidelijk op wijst dat zij geenszins beschouwd wordt als een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de maatschappij. Zij vervolgt dat de verwerende partij in de bestreden beslissing zelf dient vast te stellen dat het huidige persoonlijke gedrag positief evolueert, dat zij als werknemer tewerkgesteld is bij twee verschillende bedrijven, dat door de verwerende partij echter onvoldoende rekening werd gehouden met de vaststelling dat de strafrechtelijke feiten waarvoor zij veroordeeld werd reeds dateren van enkele jaren geleden en haar voorlopige invrijheidsstelling sedert november 2020 en dat zij aldus actueel geen werkelijke en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving vormt. Zij meent dan ook dat geenszins kan gesteld worden dat er sprake is van "ernstige redenen van openbare orde of nationale veiligheid" in haar hoofde, noch dat zij een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving vormt.

3.1.9. De verzoekende partij kan gevolgd worden waar zij wijst op het feit dat geval per geval dient beoordeeld te worden teneinde na te gaan of de persoonlijke gedragingen van de betrokken derdelander een daadwerkelijk en actueel gevaar voor de openbare orde vormen, dat opdat een gevaar

voor de openbare orde kan worden weerhouden het niet volstaat dat er sprake was van een wetsovertreding en de hiermee gepaarde gaande verstoring van de maatschappelijke orde, dat opdat een gevaar voor de openbare orde kan worden weerhouden er ook sprake moet zijn van een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging die een fundamenteel belang van de samenleving aantast en hiertoe niet op automatische wijze mag worden besloten op basis van de vaststelling dat er sprake was van een wetsovertreding. Echter kan de verzoekende partij gelet op voormelde motieven geenszins gevolgd worden waar zij stelt dat het een loutere verwijzing naar de correctionele veroordelingen betreft en dat de verwerende partij in de bestreden beslissing de strafbare feiten citeert, waarvoor zij werd veroordeeld, zonder ook maar op enige wijze de actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging te onderzoeken en te motiveren. Uit de bestreden beslissing blijkt duidelijk dat het oordeel dat de verzoekende partij een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde gebaseerd is op het persoonlijk gedrag van de verzoekende partij. Immers wordt niet enkel verwezen naar de correctionele veroordelingen – voor allerlei feiten waaronder mensenhandel, mensensmokkel, opzettelijke slagen en verwondingen, oplichting en witwassen – doch ook naar de omstandigheden van de feiten, de strafmaat – in totaal 74 maanden gevangenisstraf –, het herhaaldelijk karakter en het feit dat de verzoekende partij niet in staat lijkt zich aan de geldende wetten te houden, de zwaarwichtigheid van de feiten die indruisen tegen het maatschappelijk welzijn en de sociale orde en haar persoonlijkheid en gedrag. Hieromtrent wordt er onder meer op gewezen dat in een vonnis van 22 januari 2007 wordt vermeldt dat het de verzoekende partij ontbreekt aan elementaire eerbied voor andermans fysieke integriteit, dat een vrij extreme agressie duidt op een totaal gebrek aan zelfcontrole en er sprake is van weinig maturiteit doordat zij poogt een conflictsituatie naar haar hand te zetten door middel van het rudimentaire recht van de fysieke sterkste, alsook wijst de verwerende partij erop dat het agressief gedrag van de verzoekende partij niet thuishoort in een maatschappij waar conflicten op een andere manier worden opgelost, dat haar gewelddadig gedrag het onveiligheidsgevoel in de samenleving verhoogt. Daarnaast wijst de verwerende partij ook naar een vonnis van 26 maart 2010 betreffende een veroordeling voor mensensmokkel en het uitlokken van een schijnhuwelijk tussen derden, waar gesteld wordt dat de verzoekende partij zich bewust en louter met het oog op eigen financieel gewin in de keten van mensensmokkel heeft ingeschakeld. Ook wordt gewezen op het feit dat zij tweemaal veroordeeld werd voor handel in namaakproducten, dat in het vonnis van 25 april 2014 werd geoordeeld dat de gepleegde misdrijven objectief ernstig zijn, dat namaak het economisch verkeer verstoort, dat de verzoekende partij uit louter geldgewin handelde alsook naar het feit dat zij volgens een vonnis van 5 juni 2015, waarin zij werd veroordeeld voor onder meer oplichting, zich totaal onbetrouwbaar toont in het handelsverkeer. Betreffende het gedrag van de verzoekende partij kunnen we, zo blijkt uit de bestreden beslissing, in het arrest van 28 november 2018 waar de verzoekende partij veroordeeld werd voor een veelheid aan strafbare feiten waaronder mensenhandel, lezen dat de verzoekende partij individuen tewerkstelde onder de modaliteiten van economische uitbuiting en zodoende vermogensvoordeel nastreefde terwijl zij er voorts eigenmachtig toe bijdroeg dat de slachtoffers illegaal in ons land verbleven en dat verblijf konden bestendigen, dat dit gebeurde onder de verzwarende omstandigheid van het misbruik maken van hun kwetsbare toestand omwille van hun onwettige of precaire administratieve toestand, bij wijze van gewoonte en als daad van deelneming aan een criminele organisatie, alsook dat er sprake is van een systematische grove aantasting van de menselijke waardigheid ingevolge structurele economische uitbuiting. De verwerende partij wijst er voorts op dat uit de voormelde veroordeling blijkt dat de verzoekende partij een leidinggevende rol opnam binnen de criminele organisatie. Betreffende de poging tot het afsluiten van een schijnhuwelijk wordt in het voormelde arrest gesteld, zo wordt gemotiveerd in de bestreden beslissing, dat het aannemelijk is dat dit in hoofde van het slachtoffer gepaard ging met morele schade aangezien zij daardoor op relationeel vlak niet als volwaardig maar eerder als koopwaar werd aangezien. Daarnaast verwijst de verwerende partij nog naar de conclusie in voormeld arrest waar er onder meer gesteld wordt dat het evident is dat er bijzonder zwaar dient getild te worden aan dergelijke criminaliteit waarbij onder meer individuen economisch worden uitgebuit en in hun menselijke waardigheid worden aangetast en naar het feit dat de verzoekende partij ook in Frankrijk in 2006 werd veroordeeld voor dergelijke feiten. Betreffende het gedrag van de verzoekende partij besluit de verwerende partij dat dit zonder meer laakbaar is geweest en uiting heeft gegeven aan een asociale en valse persoonlijkheid, waarbij zij ook geen enkele vorm van respect heeft getoond voor andere personen en voor de regels geldend in een rechtsstaat en voor de maatschappelijke normen, dat zij enkel rekening hield bij het plegen van de strafbare feiten met het eigen financieel gewin, dat er niet werd stilgestaan bij de materiële en psychische gevolgen van haar daden voor de slachtoffers, dat de vaststelling dat zij reeds vijf keer veroordeeld werd voor een veelheid aan criminele feiten er op wijst dat zij geen lessen trekt uit de veroordelingen en de ernst van haar daden niet blijkt of wenst in te zien, noch schijnt te begrijpen dat haar gedrag maatschappelijk onaanvaardbaar is en dat het risico dat zij ook in de toekomst weer strafbare feiten zal plegen te groot is, waarna nog gewezen wordt op de ernst van de gepleegde feiten en hun herhalend karakter.

Waar de verzoekende partij betoogt dat er geen enkel grondig onderzoek is gevoerd naar haar huidige persoonlijke gedrag, dat een loutere verwijzing naar de correctionele veroordelingen, waarvan de laatste strafrechtelijke feiten waar zij veroordeeld werd dateren van 2016, zonder actueel grondig persoonlijk onderzoek, op zich geen indicatie is dat haar persoonlijk gedrag een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging vormt voor de samenleving, wijst de Raad er vooreerst op dat het betoog van de verzoekende partij feitelijke grondslag mist, nu de laatste strafrechtelijke feiten waar zij veroordeeld werd en dit bij arrest van 28 november 2018 dateren van 12 augustus 2017 zoals gemotiveerd in de bestreden beslissing, en wat steun vindt in het administratief dossier, en niet van 2016 zoals de verzoekende partij verkeerdelijk voorhoudt. Bovendien blijkt uit het bovenstaande dat wel degelijk een onderzoek werd gevoerd naar de vraag of het persoonlijk gedrag van de verzoekende partij ook een actuele ernstige bedreiging voor de samenleving vormt. Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt afdoende dat de verwerende partij het ernstig, reëel en actueel gevaar voor de openbare orde afleidt uit het geheel van de door haar gedane vaststellingen waar zij onder meer wijst op de veroordelingen in 2007, 2010, 2011, 2015 en 2018 – voor allerlei feiten waaronder mensenhandel, mensensmokkel, opzettelijke slagen en verwondingen, oplichting en witwassen – op de omstandigheden van de feiten, de strafmaat, het herhaaldelijk karakter en het feit dat de verzoekende partij niet in staat lijkt zich aan de geldende wetten te houden, de zwaarwichtigheid van de feiten die indruisen tegen het maatschappelijk welzijn en de sociale orde, haar persoonlijkheid en gedrag en haar leidinggevende rol binnen de criminele organisatie en waarna zij aldus oordeelt dat het gedrag van de verzoekende partij laakbaar is geweest en uiting heeft gegeven aan een asociale en valse persoonlijkheid, waarbij zij ook geen enkele vorm van respect heeft getoond voor andere personen en voor de regels geldend in een rechtsstaat en voor de maatschappelijke normen, dat zij enkel rekening hield bij het plegen van de strafbare feiten met het eigen financieel gewin, dat er niet werd stilgestaan bij de materiële en psychische gevolgen van haar daden voor de slachtoffers, dat de vaststelling dat zij reeds vijf keer veroordeeld werd voor een veelheid aan criminele feiten er op wijst dat zij geen lessen trekt uit de veroordelingen en de ernst van haar daden niet blijkt of wenst in te zien, noch schijnt te begrijpen dat haar gedrag maatschappelijk onaanvaardbaar is, zodat het risico dat zij ook in de toekomst weer strafbare feiten zal plegen te groot is, waarna nog gewezen wordt op de ernst van de gepleegde feiten en hun herhalend karakter.

Uit voorgaande vaststellingen blijkt duidelijk dat de verwerende partij de actuele bedreiging heeft afgeleid uit het persoonlijk gedrag van de verzoekende partij. De verzoekende partij toont geenszins aan dat de verwerende partij op grond van de voormelde vaststellingen niet correct of op kennelijk onredelijke wijze oordeelde dat de verzoekende partij een actueel gevaar vormt voor de openbare orde.

De Raad ziet voorts niet in waarom *in casu* de verwerende partij het feit dat de verzoekende partij op 27 november 2020 in vervroegde vrijheid werd gesteld in rekening diende te nemen. De verzoekende partij meent dat het feit dat zij op 27 november 2020 in vervroegde vrijheid werd gesteld er duidelijk op wijst dat zij geenszins beschouwd wordt als een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de maatschappij. Echter wijst de Raad erop dat het louter uitzitten van een gevangenisstraf of een vervroegde vrijlating niet impliceert dat de verwerende partij niet langer zou kunnen oordelen dat een persoon een bedreiging vormt voor de openbare orde. De verzoekende partij maakt geenszins aannemelijk dat *in casu* uit het feit dat zij vervroegd werd vrijgelaten kan afgeleid worden dat zij niet langer kan beschouwd worden als een gevaar voor de openbare orde.

Waar de verzoekende partij er nog op wijst dat de verwerende partij in de bestreden beslissing zelf dient vast te stellen dat het huidige persoonlijke gedrag positief evolueert, dat zij als werknemer tewerkgesteld is bij twee verschillende bedrijven, blijkt niet, minstens toont de verzoekende partij dit niet aan, dat omwille van een huidige recente tewerkstelling niet langer op kennelijk redelijke wijze kon worden geoordeeld dat zij actueel een ernstig gevaar vormt voor de openbare orde. Ook in de bestreden beslissing wordt erop gewezen dat gezien het recentelijk karakter van de huidige tewerkstelling, dit onvoldoende kan aantonen dat de verzoekende partij daadwerkelijk geïntegreerd is in de Belgische samenleving. De verzoekende partij toont door opnieuw te wijzen op haar huidige tewerkstelling niet aan dat voormelde motieven foutief of kennelijk onredelijk zijn.

Ten overvloede herhaalt de Raad in dit kader ook dat het mogelijk is dat het enkele feit van voorafgaand gedrag voldoet aan de voorwaarden voor een bedreiging van de openbare orde, alsook dat de ernst van een misdrijf op zichzelf genoeg kan zijn om een beperkende verblijfsmaatregel te rechtvaardigen.

Gelet op voormelde vaststellingen kan de verzoekende partij niet gevolgd worden waar zij stelt dat door de verwerende partij onvoldoende rekening werd gehouden met de vaststelling dat de strafrechtelijke feiten waarvoor zij veroordeeld werd reeds dateren van enkele jaren geleden en met haar voorlopige invrijheidsstelling sedert november 2020 en dat zij aldus actueel geen werkelijke en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving vormt.

De verzoekende partij maakt niet aannemelijk dat de motivering in de bestreden beslissing niet afdoende is, dat geenszins uit de motieven van de bestreden beslissing op een afdoende wijze blijkt of haar huidige gedrag een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging vormt voor de samenleving.

3.1.10. Voorts betoogt de verzoekende partij dat de verwerende partij niet op afdoende wijze heeft gemotiveerd waarom overeenkomstig artikel 44, laatste lid en artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, geen rekening dient te worden gehouden met de duur van het verblijf in het Rijk, haar leeftijd, haar gezondheidstoestand, haar gezins- en economische situatie, haar sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin zij bindingen heeft met het land van herkomst. Zij wijst erop dat het vaststaat dat zij reeds langdurig in België verblijft, dat zij hier al is sinds haar 20 jaar, dat de verwerende partij geenszins rekening heeft gehouden met de vaststelling dat zij, gezien haar jeugdige leeftijd toen zij in België is aangekomen, geen enkele band heeft met haar land van herkomst, zij in België samenwoont met haar Belgische echtgenote en vier Belgische minderjarige kinderen, zij in België werkt en alhier de enige kostwinner is voor haar gezin, over eigendommen in België beschikt, haar sociaal leven zich hier bevindt en haar kinderen in België school lopen.

3.1.11. Waar de verzoekende partij verwijst naar artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, wijst de Raad erop dat dit artikel enkel van toepassing is op verwijderingsmaatregelen en de *in casu* bestreden beslissing geen verwijderingsmaatregel bevat.

3.1.12. De *in casu* toepasselijke wettelijke bepaling betreft artikel 44bis, §4 van de Vreemdelingenwet die luidt als volgt:

“Wanneer de minister of zijn gemachtigde overweegt een beslissing zoals bedoeld in de paragrafen 1, 2 of 3 te nemen, houdt hij rekening met de duur van het verblijf van de burger van de Unie of zijn familielid op het grondgebied van het Rijk, zijn leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong.”

De verzoekende partij meent dat de verwerende partij met voormelde elementen niet afdoende rekening heeft gehouden. Echter verduidelijkt zij niet met welke concrete feiten die betrekking hebben op de in artikel 44bis, §4 van de Vreemdelingenwet opgesomde elementen en die het nemen van de bestreden beslissing in de weg zouden kunnen staan, ten onrechte geen of niet afdoende rekening werd gehouden. Door voorts enkel de elementen te herhalen die reeds werden aangehaald door de verzoekende partij of reeds voorlagen bij het nemen van de bestreden beslissing – met name dat zij reeds langdurig in België verblijft, dat zij hier al is sinds haar 20 jaar, dat zij, gezien haar jeugdige leeftijd toen zij in België is aangekomen, geen enkele band heeft met haar land van herkomst, zij in België samenwoont met haar Belgische echtgenote en vier Belgische minderjarige kinderen, zij in België werkt, haar sociaal leven zich hier bevindt en haar kinderen in België school lopen – weerlegt noch ontkracht zij de motieven waaruit blijkt dat met deze elementen en verklaringen wel degelijk rekening werd gehouden doch dat deze niet werden beschouwd als elementen die het nemen van de bestreden beslissing in de weg staan. Deze motieven luiden als volgt:

“Uit uw antwoorden op de vragenlijst blijkt dat: u geboren bent in Pakistan op 01/05/1974, dat u over de Pakistaanse nationaliteit beschikt, dat u de Pakistaanse, Franse, Nederlandse en Engelse taal machtig bent, dat u deze andere talen ook kunt spreken en lezen, dat u sinds 1996 in België bent, dat u nog in het bezit bent van al uw reisdocumenten, dat u geen ziekte heeft die u belemmert te reizen of naar uw herkomstland terug te keren, dat u in België woonde voordat u in de gevangenis belandde, dat u bent getrouwd, dat u geen familie heeft in België naast uw vrouw en kinderen, dat uw vrouw en kinderen in de Moeskroenstraat 180 te 8930 Menen verblijven, dat u minderjarige kinderen heeft, dat uw minderjarige kinderen in Menen verblijven, dat u bent getrouwd met H.S. (...) in uw land van herkomst of in een ander land dan België, dat u enkel familie heeft in Pakistan, dat u geen minderjarige kinderen heeft in uw land van herkomst of in een ander land dan België, dat u geen schooltraject heeft doorlopen in België, dat u winkelluitbater in Menen bent geweest, dat u momenteel fulltime werkt in de Rijselstraat

179 te Menen, dat u in Frankrijk hebt gewerkt als heftruckchauffeur, dat u niet eerder werd opgesloten/veroordeeld in een ander land dan België. U vermeldt geen redenen waarom u niet kan terugkeren naar uw land van herkomst wanneer u hiernaar wordt gevraagd in de vragenlijst met betrekking tot het hoorrecht.

U woont in België samen met uw echtgenote H.S.S.A. (...). U heeft daarnaast 4 minderjarige kinderen in België, met name H.H.A. (...) (geboren op 18/03/2013 te Ieper, van Belgische nationaliteit), H.A.A. (...) (geboren op 23/07/2011 in Frankrijk, van Belgische nationaliteit), H.R.A. (...) (geboren op 30/01/2010 in Frankrijk, van Belgische nationaliteit) en H.S.A. (...) (geboren op 15/12/2008 in Frankrijk, van Belgische nationaliteit). Uit een consultatie van de historiek van bezoeken in uw gevangenisdossier blijkt dat u regelmatig bezoek kreeg van uw echtgenote en kinderen. Uit een consultatie van het rijksregister blijkt dat u nog op hetzelfde adres gedomicilieerd staat als uw echtgenote en kinderen. Het wordt niet betwist dat u zich kan beroepen op een gezins- en privéleven in de zin van het artikel 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden (EVRM).

Hoewel het beginsel van het belang van het kind in principe geldt in alle beslissingen die kinderen raken, heeft het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) ook verduidelijkt dat wanneer een verblijfs- en of verwijderingsmaatregel wordt getroffen ten aanzien van een ouder met vreemde nationaliteit wegens strafrechtelijke veroordelingen, de beslissing in de eerste plaats de dader van de strafbare feiten betreft. Bovendien blijkt uit de rechtspraak van het EHRM dat in zulke zaken de aard en ernst van het misdrijf of de strafrechtelijke antecedenten kunnen opwegen tegen andere criteria waarmee rekening moet worden gehouden (EHRM 11/12/2016, nr. 77036/11, Salem/Denemarken, § 76; EHRM 16/05/2017, nr. 25748/15, Hamesevic/Denemarken, § 40 (nietontvankelijkheidsbeslissing)). De samenleving heeft het recht om zich te beschermen tegen individuen die haar regels met de voeten treedt.

Uw kinderen werden geboren in 2008, 2010, 2011 en 2013. Desondanks heeft u zich er in diezelfde periode toe laten verleiden de wetten en regels in België niet te respecteren. Zo liep u, naast uw veroordeling in 2007, veroordelingen op in 2010, 2014, 2015 en 2018. Bovendien verbleef u in detentie van 08/06/2010 tot 01/08/2011, van 19/10/2015 tot 03/04/2016 en van 19/06/2017 tot 27/11/2020, waardoor u logischerwijze minder aanwezig was als ouder. Dat de uitoefening van uw familieleven met uw echtgenote en kinderen die in België verblijven, moeilijker zal verlopen, is het loutere gevolg van uw eigen buitensporig misdadig gedrag. Dit getuigt allerminst van verantwoordelijkheid tegenover uw Belgische minderjarige kinderen, zoals van het ouderlijk gezag zou mogen verwacht worden. U had moeten weten dat dergelijk gedrag niet ten goede zou komen aan het verwerven van regulier verblijfsrecht. Het herhaaldelijk niet respecteren van de strafrechtelijke bepalingen in België getuigt expliciet van het niet geïntegreerd zijn in de Belgische samenleving en dit eigenlijk ook niet na te streven.

Ondanks het feit dat u zich kan beroepen op een gezins- en privéleven in de zin van het artikel 8 van het EVRM, blijken uit uw administratief dossier geen precieze onoverkomelijke hinderpalen die de voortzetting van uw gezinsleven als dusdanig in uw land van herkomst of elders verhinderen, evenmin blijkt dat u uw gezinsleven enkel in België zou kunnen verder zetten. Het feit dat uw partner niet gedwongen kan worden het Belgische grondgebied te verlaten, maakt niet dat zij u niet vrijwillig zou kunnen volgen naar het land van herkomst of elders. Uit uw administratief dossier en de antwoorden die u gaf op de vragenlijst met betrekking tot het hoorrecht, blijkt dat u over zowel de Franse als de Pakistaanse nationaliteit beschikt. Het staat uw gezin vrij zich elders als gezin te vestigen alwaar zij legaal kunnen binnenkomen en verblijven. Uw echtgenote en kinderen beschikken allen over de Belgische nationaliteit en kunnen Frankrijk vrijelijk in- en uitreizen. Een verderzetting van het familieleven is dus mogelijk in Frankrijk. Gezien Frankrijk een buurland is van België, zou een dergelijke verhuis logischerwijze geen onoverkomelijke aanpassing betekenen voor de kinderen.

Uiteraard worden uw echtgenote en kinderen niet verplicht om u te volgen naar Frankrijk (Pakistan of elders). U kan samen met uw vrouw en kinderen jullie gezinsleven ook zo inrichten dat de gezinsleden met de Belgische nationaliteit in België verblijven en u een andere verblijfplaats kiest. Dit hoeft niet noodzakelijk afbreuk te doen aan uw gezinsleven. Uw gezin heeft ook in het verleden al zonder u geleefd. In de periodes waarin u in detentie was, heeft uw vrouw alleen voor de kinderen gezorgd. De voorgehouden gezinsbanden met uw kinderen worden niet verbroken door uw verwijdering van het grondgebied. Moderne communicatiemiddelen kunnen betrokkene namelijk in staat stellen om tijdens de scheiding in nauw contact te blijven met zijn echtgenote en kinderen en het gezins- en privéleven met hen verder te onderhouden (EHRM 26 juni 2014, nr. 71398/12, M.E. v. Zweden, par. 100). Er is bovendien geen onoverkomelijke hinderpaal om regelmatig contact te onderhouden, daar uw familie het land op volkomen regelmatige wijze kan in- en uitreizen. Aangezien u over de Franse nationaliteit beschikt, moeten ze daarenboven niet ver reizen. Uw echtgenote kan u daarenboven vanuit België ondersteunen bij het opbouwen van een privéleven in Frankrijk (Pakistan of elders). Een schending van artikel 8 EVRM kan dan ook niet aangenomen worden.

U verklaart in de vragenlijst met betrekking tot het hoorrecht dat u geen familie heeft in België naast uw vrouw en kinderen.

De bescherming en het voorkomen van strafbare feiten rechtvaardigen in ieder geval de inmenging in het uitoefenen van het recht op de eerbiediging van uw gezinsleven. Het feit dat u een gezin had in België, heeft u er niet van weerhouden om zeer ernstige strafbare feiten te plegen. Dit getuigt het allerm minst van verantwoordelijkheid tegenover uw gezin. Gezien deze overwegingen worden uw familiale belangen dan ook ondergeschikt geacht aan de vrijwaring van de openbare orde.

In het kader van een beslissing tot beëindiging van het verblijf genomen in toepassing van artikel 44bis § 2 van de wet van 15/12/1980, betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, moet er rekening gehouden worden met de duur van uw verblijf in het Rijk, uw leeftijd, uw gezondheidstoestand, uw gezins- en economische situatie, uw sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin u bindingen heeft met uw land van oorsprong.

Uit het geheel van uw administratief dossier en de antwoorden vervat in de vragenlijst met betrekking tot het hoorrecht blijkt dat u sinds 1996 in België verblijft (afwisselend met periodes van verblijf in Frankrijk). Dit betekent dat u op ongeveer 22-jarige leeftijd in België aankwam. In totaal heeft u dus ongeveer 25 jaar in België verbleven. Vooreerst dient echter opgemerkt te worden dat u tijdens deze periode gedurende aanzienlijke periodes in Frankrijk verbleef. Dit blijkt uit het feit dat u in Frankrijk een eerste maal gehuwd bent (op basis waarvan u een verblijfsvergunning en de Franse nationaliteit verkreeg) en uit het feit dat 3 van uw kinderen in Frankrijk zijn geboren. Bovendien bevond u zich gedurende uw verblijf in België in detentie van 08/06/2010 tot 01/08/2011, van 19/10/2015 tot 03/04/2016 en van 19/06/2017 tot 27/11/2020. In totaal bevond u zich dus al 1.843 dagen, of meer dan 5 jaarlang, in detentie in België.

Overwegende dat uit een consultatie van de gegevensbank Dolsis blijkt dat u van 01/01/2003 tot 17/10/2017 ingeschreven stond als zelfstandige. Uit het geheel van het administratief dossier blijkt dat u zelfstandig uitbater was van verschillende nacht winkels. In dit verband dient echter opgemerkt te worden dat het feit dat u zelfstandig nacht winkeluitbater was geen integratie in de Belgische samenleving kan aantonen, gezien de meeste van de strafbare feiten die u pleegde betrekking hebben op uw zelfstandige activiteit als nacht winkeluitbater, onder andere feiten van mensenhandel, mensensmokkel, oplichterij, namaak, witwassen enz. Het niet respecteren van de strafrechtelijke bepalingen in België getuigt expliciet van het niet geïntegreerd zijn in de Belgische samenleving en dit eigenlijk ook niet na te streven.

In het verleden bent u eveneens tewerkgesteld geweest als werknemer. Een consultatie van de gegevensbank Dolsis leert ons dat u in 2001 enkele dagen tewerkgesteld was als interimarbeider via Randstad Belgium NV, namelijk van 19/11/2001 tot 20/11/2001 en van 21/11/2001 tot 23/11/2001. Uit een consultatie van de gegevensbank Dolsis blijkt daarnaast dat u ook tewerkgesteld bent geweest voor Hope Company BVBA van 16/05/2020 tot 19/06/2020.

U verklaart in de vragenlijst met betrekking tot het hoorrecht momenteel fulltime te werken te Menen. Overwegende dat uit een consultatie van de gegevensbank Dolsis blijkt dat u momenteel tewerkgesteld bent als werknemer bij twee verschillende bedrijven. Zo bent u sinds 03/12/2020 tewerkgesteld op basis van een contract van onbepaalde duur bij Hope Company BVBA en sinds 12/05/2021 eveneens tewerkgesteld op basis van een contract van onbepaalde duur bij B D Trad. Gezien het recentelijke karakter van uw huidige tewerkstelling kan dit eveneens op onvoldoende wijze aantonen dat u daadwerkelijk geïntegreerd bent in de Belgische samenleving.

Voor zover u een reële kans zou maken op de Belgische arbeidsmarkt zou toch mogen verwacht worden dat u intussen duidelijke economische banden zou hebben opgebouwd en dat u zou kunnen buigen op een duidelijk werkverleden. Maar in de plaats van op een eerlijke manier te werken opteerde u voor strafbare feiten te plegen in het kader van uw zelfstandige activiteit als nacht winkeluitbater, wat getuigt van een totaal gebrek aan respect voor de wet en een drang naar snel en makkelijk geldge win. Het bleek dan ook niet uw intentie om een eerlijke en stabiele job uit te oefenen met respect voor de regels van het gastland en er is geen sprake van een economische binding met België.

Uit een consultatie van de historiek van bezoeken in uw gevangenisdossier blijkt dat u vrienden heeft in België. Het is begrijpelijk dat u tijdens uw verblijf in België vriendschappen hebt opgebouwd en dat uw sociale leven zich hier afspeelde. Uit niks blijkt echter dat de banden die u met België opgebouwd hebt van een dergelijk uitzonderlijke aard zouden zijn dat deze vermogen op te wegen tegen het ernstig en actueel gevaar dat u door uw persoonlijk gedrag kan worden geacht te vormen voor de openbare orde. De contacten met uw vrienden alhier kunnen via mail, telefoon en andere moderne communicatiemiddelen en via periodieke reizen naar de plaats waar u verblijft, onderhouden worden.

Overwegende dat uit het geheel van het administratief dossier blijkt dat u over de nationaliteit beschikt van buurland Frankrijk. Uit de vragenlijst met betrekking tot het hoorrecht blijkt dat u de Franse taal machtig bent en deze taal ook kan lezen en spreken. Het is ook duidelijk dat u in het verleden gedurende aanzienlijke periodes in Frankrijk verbleef, zoals hierboven geargument eerd. Uit de

vragenlijst met betrekking tot het hoorrecht blijkt zelfs dat u in Frankrijk hebt gewerkt als heftruckchauffeur. Logischerwijze zou u zich dus moeten kunnen aanpassen aan een nieuw leven in Frankrijk. Indien u zou beslissen zich daar te vestigen, zou u met uw echtgenote en kinderen regelmatig contact kunnen onderhouden, daar uw familie het land op volkomen regelmatige wijze kan in- en uitreizen, aangezien alle gezinsleden beschikken over de Belgische nationaliteit.

Er kan daarenboven niet zonder meer aangenomen worden dat u geen andere banden dan uw nationaliteit meer zou hebben met Pakistan alwaar u geboren en opgegroeid bent, zeker gezien het feit dat een groot deel van uw leven er afspeelde. U verklaart in de vragenlijst met betrekking tot het hoorrecht dat u nog familie heeft in Pakistan. U stelt zelfs enkel daar familie te hebben (naast uw gezin in België). Deze familieleden kunnen u mogelijks helpen bij uw herintegratie aldaar. U verklaart eveneens nog steeds de lokale taal te spreken, te lezen en te schrijven. Mogelijks kan de familie die u heeft in België u financieel ondersteunen middels storting. Hoe dan ook laat uw leeftijd toe te veronderstellen dat u in staat bent om op zelfstandige basis uw leven in Pakistan opnieuw op te bouwen, uw banden met uw geboorteland terug aan te sterken en er in het levensonderhoud van uzelf en uw familie te voorzien. U vermeldt geen enkele reden waarom u niet kan terugkeren naar uw land van herkomst wanneer u hiernaar wordt gevraagd in de vragenlijst met betrekking tot het hoorrecht.

Hoewel aangenomen kan worden dat een terugkeer enige aanpassing zal vergen, gelet op het jarenlange verblijf in België, maakt u geenszins aannemelijk dat er onoverkomelijke obstakels daartoe zijn (cfr. EHRM, Munir Johana v. Denmark, 12/01/2021). U vermeldt geen enkele reden waarom u niet kan terugkeren naar uw land van herkomst wanneer u hiernaar wordt gevraagd in de vragenlijst met betrekking tot het hoorrecht. Zelfs indien de integratie - door het verblijf in België - in Frankrijk of Pakistan wat moeizamer zou kunnen verlopen, maakt dit niet dat deze integratie onmogelijk is of dat er onoverkomelijke belemmeringen daartoe zouden zijn (cfr. EHRM, Veljkovic-Jucik v. Switzerland, 21/10/2020, §55).

Er liggen geen stukken voor dat u in Frankrijk, Pakistan, dan wel elders, geen degelijke job zou kunnen vinden om in uw levensonderhoud te kunnen voorzien. De (beperkte) werkervaring die u in België opgedaan heeft, kan alleen maar in uw voordeel werken bij het vinden van een job elders.

De gedragingen die aan uw strafrechtelijke veroordelingen ten grondslag liggen, zijn van zodanige aard dat hieruit voortvloeit dat u een reële, actuele en ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de maatschappij vormt. De bescherming van de openbare orde en de nationale veiligheid weegt zwaarder dan de privébelangen die u kan doen gelden.

U verklaart in de vragenlijst met betrekking tot het hoorrecht dat u geen ziekte heeft die u belemmert te reizen of naar uw herkomstland terug te keren. Daarnaast blijken er ook geen elementen uit het geheel van uw administratief dossier, met betrekking tot uw gezondheid of met betrekking tot de gezondheidstoestand van één van uw familieleden, die onderhavige beslissing zouden kunnen beïnvloeden."

Hierbij verduidelijkt de Raad nog dat haar verklaring dat zij de enige kostwinner is voor haar gezin, een omstandigheid is die zij niet heeft aangehaald als reden waarom zij zou niet zou kunnen terugkeren naar haar land van herkomst – Pakistan of Frankrijk – waardoor de verwerende partij alsdan ook niet ten kwade kan worden geduid hiermee geen rekening te hebben gehouden. Bovendien kan er in de bestreden beslissing gelezen worden dat de vrouw en kinderen gescheiden van de verzoekende partij kunnen leven, dat het gezin ook in het verleden al zonder de verzoekende partij heeft geleefd, dat in de periodes waarin zij in detentie was, haar vrouw alleen voor de kinderen heeft gezorgd.

Waar zij wijst op het feit dat zij over eigendommen in België beschikt, stelt de Raad vast dat zij zich beperkt tot een loutere bewering en blijkt bovendien evenmin dat zij deze omstandigheid heeft aangehaald als reden waarom zij zou niet zou kunnen terugkeren naar haar land van herkomst – Pakistan of Frankrijk – waardoor de verwerende partij alsdan ook niet ten kwade kan worden geduid hiermee geen rekening te hebben gehouden. Zij verduidelijkt voorts ook in het verzoekschrift niet op welke wijze het beschikken over eigendommen in België het nemen van de bestreden beslissing in de weg zou kunnen staan.

Betreffende de stelling dat de verwerende partij geen rekening heeft gehouden met het schoollopen van de kinderen, toont de verzoekende partij geenszins aan waarom de verwerende partij gehouden was uitdrukkelijk te motiveren omtrent het schoollopen van de kinderen, nu zij heeft aangegeven dat de kinderen niet verplicht worden om de verzoekende partij te volgen naar Frankrijk of Pakistan of elders, dat het gezinsleven ook zo kan ingericht worden dat de gezinsleden met de Belgische nationaliteit in België verblijven en de verzoekende partij een andere verblijfplaats kiest. Eveneens wordt er op gewezen dat een verderzetting van het familieleven mogelijk is in Frankrijk en dat gezien dit land een buurland is van België een dergelijke verhuis logischerwijze geen onoverkomelijke aanpassing zou

betekenen voor de kinderen. Door louter te wijzen op het schoollopen van de kinderen, weerlegt de verzoekende partij deze vaststellingen niet.

3.1.13. Gelet op wat voorafgaat, besluit de Raad dat de verzoekende partij niet aantoonde dat de bestreden beslissing niet afdoende zou zijn gemotiveerd. Een schending van de formele motiveringsplicht, zoals deze voortvloeit uit de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en artikel 62, §2 van de Vreemdelingenwet kan niet worden vastgesteld. De motieven in feite en in recht die aan de basis liggen van de bestreden beslissing kunnen immers eenvoudig in deze beslissing worden gelezen en deze motieven zijn pertinent en draagkrachtig.

De uiteenzetting van de verzoekende partij laat voorts ook niet toe te concluderen dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover de staatssecretaris beschikt. Een schending van de materiële motiveringsplicht blijkt derhalve niet. Evenmin wordt door de verzoekende partij een schending aangetoond van de artikelen 44bis, §2; 44bis, §4 en 74/13 van de Vreemdelingenwet.

Ook toont de verzoekende partij niet aan dat de verwerende partij met bepaalde relevante gegevens ten onrechte geen rekening heeft gehouden zodat ook een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel niet aannemelijk wordt gemaakt.

Voor het overige laat de verzoekende partij na aan te geven welke andere beginselen van behoorlijk bestuur of algemene rechtsbeginselen ze geschonden acht en de wijze waarop de bestreden beslissing andere beginselen van behoorlijk bestuur schendt. Een middel dat gesteund is op de schending van een algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, waaromtrent geen nadere aanduidingen worden verschaft, is onontvankelijk (RvS 16 februari 1999, nr. 78.751). Dit onderdeel van het middel is derhalve onontvankelijk.

Ook betreffende de aangevoerde schending van de hoorplicht stelt de Raad vast dat de verzoekende partij op geen enkele concrete wijze uiteenzet waarom of op welke wijze de bestreden beslissing de hoorplicht zou schenden. Dit onderdeel van het eerste middel is dan ook eveneens niet ontvankelijk.

3.1.14. Het eerste middel is, in de mate ontvankelijk, ongegrond.

3.2. In een tweede middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, van het proportionaliteitsbeginsel, de motiveringsplicht en de zorgvuldigheidsplicht.

3.2.1. De verzoekende partij licht haar tweede middel toe als volgt:

“2.1.

Dat conform artikel 8 EVRM eenieder recht heeft op eerbiediging van zijn privé leven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.

Het recht op een gezins- en privéleven, dat geput kan worden uit artikel 8 van het EVRM, sluit niet uit dat de overheid, gelet op het tweede lid van artikel 8 van het EVRM, zich in het gezins- en privéleven mengt op voorwaarde dat dit gebeurt via een maatregel die voorzien is bij de wet, dat de inmenging noodzakelijk is in een democratische samenleving en dat een legitiem doel wordt nagestreefd.

Dat volgens artikel 8 EVRM de bestreden maatregel noodzakelijk is op voorwaarde dat deze pertinent en proportioneel is.

2.2.

Dat wanneer een risico van schending van het respect voor het privé- en familieleven wordt aangevoerd, in de eerste plaats moet nagekeken worden of er een familieleven bestaat in de zin van het Europees Verdrag voor de Rechten van de mens, vooraleer te onderzoeken of hierop een inbreuk werd gepleegd door de bestreden beslissing.

Dat artikel 8 EVRM noch begrip 'familie- en gezinsleven', noch het begrip privéleven definieert. Beide begrippen zijn autonome begrippen die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd.

Dat, overeenkomstig de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, het begrip privéleven een brede term is en het mogelijk is, noch noodzakelijk om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, §29). De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven of van een privéleven of van beiden, is dan ook een feitenkwestie.

Verzoeker verblijft sedert 1996 in België en heeft alhier een een privé-en gezinsleven opgebouwd.

Verzoeker woont samen in België met zijn Belgische echtgenote en hun vier minderjarige kinderen.

Verzoeker is kostwinner en heeft twee jobs.

2.3.

Uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens volgt dat bij de belangenafweging in het kader van het door artikel 8 van het EVRM beschermde recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven een "fair balance" (billijke afweging) moet worden gevonden tussen het belang van de vreemdeling enerzijds en het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde anderzijds.

Hoewel artikel 8 van het EVRM geen uitdrukkelijke procedurele waarborgen bevat, stelt het EHRM dat de besluitvormingsprocedure die leidt tot maatregelen die een inmenging uitmaken op het privé- en gezinsleven, billijk moet verlopen en op passende wijze rekening moet houden met de belangen die door artikel 8 van het EVRM worden gevrijwaard. Dit geldt zowel voor situaties van een weigering van voortgezet verblijf (EHRM 11 juli 2000, nr. 29192/95, Ciliz v. Nederland, par. 66) als voor situaties van een eerste toelating tot verblijf (EHRM 10 juli 2014, nr. 52701/09, Mungenzi v. Frankrijk, par. 46; EHRM 10 juli 2014, nr. 2260/10, Tanda-Muzinga v. Frankrijk, par. 68).

Dat uit de betreden beslissing geenszins blijkt dat alle feiten en omstandigheden door verweerder in overweging werden genomen, zodat er geen afdoende belangenafweging heeft plaatsgevonden.

Verweerder beperkt de motivatie van beslissing tot de stelling dat een terugkeer naar Frankrijk/Pakistan. geen breuk betekent van zijn privé-en gezinsleven.

Verweerder hield geen rekening met het feit dat verzoekers privé-en gezinsleven zich in België situeert (werk, schoolgaande kinderen) en dus geenszins naar Frankrijk kan terugkeren en aldaar een woonplaats kiezen.

Het is volledig onredelijk en onrealistisch van verweerder om van vier jonge kinderen te verwachten dat zij niet met hun vader in België zouden kunnen samenwonen. Zij hebben hun vader nodig (op emotioneel, psychologisch en financieel vlak).

Wanneer verzoeker België dient te verlaten zal ook het gezinsinkomen (verzoeker zal zijn beide jobs niet meer kunnen uitoefenen) wegvallen.

De bestreden beslissing, noch het administratief dossier geven er geen blijk van dat op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing voldoende rekening werd gehouden met de jonge leeftijd van verzoekers kinderen, met verzoekers echtgenote en met verzoekers gezinsinkomen, waarvan de verwerende partij kennis had op het moment van het nemen van de bestreden beslissing.

Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker sedert hun geboorte permanent aanwezig was in het gezin en verzoeker reeds van 2.02.2011 tot 1.08.2011 en van 4.01.2016 tot 3.04.2021 via elektronisch toezicht in zijn woning bij de kinderen verbleef (toen verzoeker in de gevangenis verbleef, kwamen zijn echtgenote en zijn kinderen hem aldaar bezoeken), zodat verzoeker en zijn kinderen wel degelijk zo goed als onafgebroken een gezin vormen.

Het feit dat verzoeker tijdens zijn korte verblijven in de gevangenis niet lijfelijk aanwezig was bij zijn vier kinderen, doet niets af aan het feit dat volgens het EHRM de band tussen een kind en zijn ouder ontstaat uit het feit van de geboorte zelf en deze band slechts in zeer uitzonderlijke omstandigheden als verbroken zal kunnen worden beschouwd (EHRM, 19 februari 1996, Gül/Zwitserland, §32; EHRM, 21 december 2011, Sen/Nederland, §28).

In tegenstelling met de beweringen van verweerder speelt verzoeker wel degelijk een grote rol in het leven van zijn echtgenote en zijn kinderen. Hij is momenteel ook de kostwinner in het gezin.

Daarnaast blijkt dat verzoeker door zijn jarenlange verblijf in België een sociaal leven heeft opgebouwd. Ook dit sociaal leven ressorteert onder art. 8 E.V.R.M.

Aldus blijkt niet dat de verwerende partij bij het nemen van de bestreden beslissing is overgegaan tot een correcte en afdoende belangenafweging, in casu de proportionaliteitstoets, die zij behoorde te doen in het licht van artikel 8 van het EVRM, een belangenafweging waartoe de Raad niet zelf kan overgaan zonder zich in de plaats van het bestuur te stellen (cf. RvS 26 juni 2014, nr. 227.900; RvV, 29 april 2016, nr. 166.924).

Dat de bestreden beslissing dan ook een schending inhoudt van artikel 8 EVRM, van de motiverings- en de zorgvuldigheidsplicht en het proportionaliteitsbeginsel en bijgevolg dient vernietigd te worden."

3.2.2. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 verplichten de administratieve overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de bestreden beslissing ten gronde liggen en dit op afdoende wijze. Het afdoend karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, met name dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen.

De belangrijkste bestaansreden van deze uitdrukkelijk motiveringsplicht bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan of de overheid is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan binnen de perken van de redelijkheid tot haar beslissing is gekomen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden (cf. RvS 30 oktober 2014, nr. 228.963; RvS 17 december 2014, nr. 229.582).

De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven, dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (RvS 14 juli 2008, nr. 185.388; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 5 december 2011, nr. 216.669).

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheidsplicht legt de overheid onder meer op om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

Zowel bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht als bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Verder toetst de Raad in het kader van zijn wettigheidstoezicht of het bestuur is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of het de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

De Raad wijst erop dat het proportionaliteitsbeginsel als concrete toepassing van het redelijkheidsbeginsel de Raad niet toelaat het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel om het onwettig te bevinden indien het tegen alle redelijkheid ingaat (RvS 17 december 2003, nr. 126.520). De

keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt immers slechts het proportionaliteitsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen.

3.2.3. Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

"1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met louter goede wil of met praktische regelingen (Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM) 5 februari 2002, Conka v. België, § 83) en anderzijds dat dit artikel primeert op de bepalingen van de Vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te voeren van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben.

Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat bij de belangenafweging in het kader van het door artikel 8 van het EVRM beschermde recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven een "fair balance" moet worden gevonden tussen het belang van de vreemdeling en diens familie enerzijds en het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde anderzijds. Daarbij moeten alle voor die belangenafweging van betekenis zijnde feiten en omstandigheden kenbaar worden betrokken.

De Raad oefent slechts een wettigheidscontrole uit op de bestreden beslissing. Bijgevolg gaat de Raad na of de verwerende partij alle relevante feiten en omstandigheden in haar belangenafweging heeft betrokken en, indien dit het geval is, of de verwerende partij zich niet ten onrechte op het standpunt heeft gesteld dat die afweging heeft geresulteerd in een "fair balance" tussen enerzijds het belang van een vreemdeling bij de uitoefening van het privé- en familie- en gezinsleven hier te lande en anderzijds het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde.

Deze maatstaf impliceert dat de Raad niet de bevoegdheid bezit om zijn eigen beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. Bijgevolg kan de Raad niet zelf de belangenafweging doorvoeren (RvS 26 januari 2016, nr. 233.637; RvS 26 juni 2014, nr. 227.900).

Het waarborgen van een recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven, veronderstelt het bestaan van een privé- en/of familie- en gezinsleven dat beschermingswaardig is onder artikel 8 van het EVRM.

Dit privé- en/of familie- en gezinsleven dient te bestaan op het moment van de bestreden beslissing.

Wanneer een risico van schending van het respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven wordt aangevoerd, kijkt de Raad in de eerste plaats na of er een privé- en/of familie- en gezinsleven bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of hierop een inbreuk werd gepleegd door de bestreden beslissing. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een privé- en/of familie- en gezinsleven dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (cf. EHRM 13 februari 2001, Ezzoudhi/Frankrijk, § 25; EHRM 31 oktober 2002, Yildiz/Oostenrijk, § 34; EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 21).

3.2.4. In de bestreden beslissing wordt over het gezins- en privéleven van de verzoekende partij als volgt gemotiveerd:

"U woont in België samen met uw echtgenote H.S.S.A. (...). U heeft daarnaast 4 minderjarige kinderen in België, met name H.H.A. (...) (geboren op 18/03/2013 te leper, van Belgische nationaliteit), H.A.A. (...) (geboren op 23/07/2011 in Frankrijk, van Belgische nationaliteit), H.R.A. (...) (geboren op

30/01/2010 in Frankrijk, van Belgische nationaliteit) en H.S.A. (...) (geboren op 15/12/2008 in Frankrijk, van Belgische nationaliteit). Uit een consultatie van de historiek van bezoeken in uw gevangenisdossier blijkt dat u regelmatig bezoek kreeg van uw echtgenote en kinderen. Uit een consultatie van het rijksregister blijkt dat u nog op hetzelfde adres gedomicilieerd staat als uw echtgenote en kinderen. Het wordt niet betwist dat u zich kan beroepen op een gezins- en privéleven in de zin van het artikel 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden (EVRM).

Hoewel het beginsel van het belang van het kind in principe geldt in alle beslissingen die kinderen raken, heeft het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) ook verduidelijkt dat wanneer een verblijfs- en of verwijderingsmaatregel wordt getroffen ten aanzien van een ouder met vreemde nationaliteit wegens strafrechtelijke veroordelingen, de beslissing in de eerste plaats de dader van de strafbare feiten betreft. Bovendien blijkt uit de rechtspraak van het EHRM dat in zulke zaken de aard en ernst van het misdrijf of de strafrechtelijke antecedenten kunnen opwegen tegen andere criteria waarmee rekening moet worden gehouden (EHRM 11/12/2016, nr. 77036/11, Salem/Denemarken, § 76; EHRM 16/05/2017, nr. 25748/15, Hamesevic/Denemarken, § 40 (nietontvankelijkheidsbeslissing)). De samenleving heeft het recht om zich te beschermen tegen individuen die haar regels met de voeten treedt.

Uw kinderen werden geboren in 2008, 2010, 2011 en 2013. Desondanks heeft u zich er in diezelfde periode toe laten verleiden de wetten en regels in België niet te respecteren. Zo liep u, naast uw veroordeling in 2007, veroordelingen op in 2010, 2014, 2015 en 2018. Bovendien verbleef u in detentie van 08/06/2010 tot 01/08/2011, van 19/10/2015 tot 03/04/2016 en van 19/06/2017 tot 27/11/2020, waardoor u logischerwijze minder aanwezig was als ouder. Dat de uitoefening van uw familieleven met uw echtgenote en kinderen die in België verblijven, moeilijker zal verlopen, is het loutere gevolg van uw eigen buitensporig misdadig gedrag. Dit getuigt allerminst van verantwoordelijkheid tegenover uw Belgische minderjarige kinderen, zoals van het ouderlijk gezag zou mogen verwacht worden. U had moeten weten dat dergelijk gedrag niet ten goede zou komen aan het verwerven van regulier verblijfsrecht. Het herhaaldelijk niet respecteren van de strafrechtelijke bepalingen in België getuigt expliciet van het niet geïntegreerd zijn in de Belgische samenleving en dit eigenlijk ook niet na te streven.

Ondanks het feit dat u zich kan beroepen op een gezins- en privéleven in de zin van het artikel 8 van het EVRM, blijken uit uw administratief dossier geen precieze onoverkomelijke hinderpalen die de voortzetting van uw gezinsleven als dusdanig in uw land van herkomst of elders verhinderen, evenmin blijkt dat u uw gezinsleven enkel in België zou kunnen verder zetten. Het feit dat uw partner niet gedwongen kan worden het Belgische grondgebied te verlaten, maakt niet dat zij u niet vrijwillig zou kunnen volgen naar het land van herkomst of elders. Uit uw administratief dossier en de antwoorden die u gaf op de vragenlijst met betrekking tot het hoorrecht, blijkt dat u over zowel de Franse als de Pakistaanse nationaliteit beschikt. Het staat uw gezin vrij zich elders als gezin te vestigen alwaar zij legaal kunnen binnenkomen en verblijven. Uw echtgenote en kinderen beschikken allen over de Belgische nationaliteit en kunnen Frankrijk vrijelijk in- en uitreizen. Een verderzetting van het familieleven is dus mogelijk in Frankrijk. Gezien Frankrijk een buurland is van België, zou een dergelijke verhuis logischerwijze geen onoverkomelijke aanpassing betekenen voor de kinderen.

Uiteraard worden uw echtgenote en kinderen niet verplicht om u te volgen naar Frankrijk (Pakistan of elders). U kan samen met uw vrouw en kinderen jullie gezinsleven ook zo inrichten dat de gezinsleden met de Belgische nationaliteit in België verblijven en u een andere verblijfplaats kiest. Dit hoeft niet noodzakelijk afbreuk te doen aan uw gezinsleven. Uw gezin heeft ook in het verleden al zonder u geleefd. In de periodes waarin u in detentie was, heeft uw vrouw alleen voor de kinderen gezorgd. De voorgehouden gezinsbanden met uw kinderen worden niet verbroken door uw verwijdering van het grondgebied. Moderne communicatiemiddelen kunnen betrokkene namelijk in staat stellen om tijdens de scheiding in nauw contact te blijven met zijn echtgenote en kinderen en het gezins- en privéleven met hen verder te onderhouden (EHRM 26 juni 2014, nr. 71398/12, M.E. v. Zweden, par. 100). Er is bovendien geen onoverkomelijke hinderpaal om regelmatig contact te onderhouden, daar uw familie het land op volkomen regelmatige wijze kan in- en uitreizen. Aangezien u over de Franse nationaliteit beschikt, moeten ze daarenboven niet ver reizen. Uw echtgenote kan u daarenboven vanuit België ondersteunen bij het opbouwen van een privéleven in Frankrijk (Pakistan of elders). Een schending van artikel 8 EVRM kan dan ook niet aangenomen worden.

U verklaart in de vragenlijst met betrekking tot het hoorrecht dat u geen familie heeft in België naast uw vrouw en kinderen.

De bescherming en het voorkomen van strafbare feiten rechtvaardigen in ieder geval de inmenging in het uitoefenen van het recht op de eerbiediging van uw gezinsleven. Het feit dat u een gezin had in België, heeft u er niet van weerhouden om zeer ernstige strafbare feiten te plegen. Dit getuigt het

allerm minst van verantwoordelijkheid tegenover uw gezin. Gezien deze overwegingen worden uw familiale belangen dan ook ondergeschikt geacht aan de vrijwaring van de openbare orde.

In het kader van een beslissing tot beëindiging van het verblijf genomen in toepassing van artikel 44bis § 2 van de wet van 15/12/1980, betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, moet er rekening gehouden worden met de duur van uw verblijf in het Rijk, uw leeftijd, uw gezondheidstoestand, uw gezins- en economische situatie, uw sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin u bindingen heeft met uw land van oorsprong.

Uit het geheel van uw administratief dossier en de antwoorden vervat in de vragenlijst met betrekking tot het hoorrecht blijkt dat u sinds 1996 in België verblijft (afwisselend met periodes van verblijf in Frankrijk). Dit betekent dat u op ongeveer 22-jarige leeftijd in België aankwam. In totaal heeft u dus ongeveer 25 jaar in België verbleven. Vooreerst dient echter opgemerkt te worden dat u tijdens deze periode gedurende aanzienlijke periodes in Frankrijk verbleef. Dit blijkt uit het feit dat u in Frankrijk een eerste maal gehuwd bent (op basis waarvan u een verblijfsvergunning en de Franse nationaliteit verkreeg) en uit het feit dat 3 van uw kinderen in Frankrijk zijn geboren. Bovendien bevond u zich gedurende uw verblijf in België in detentie van 08/06/2010 tot 01/08/2011, van 19/10/2015 tot 03/04/2016 en van 19/06/2017 tot 27/11/2020. In totaal bevond u zich dus al 1.843 dagen, of meer dan 5 jaarlang, in detentie in België.

Overwegende dat uit een consultatie van de gegevensbank Dolsis blijkt dat u van 01/01/2003 tot 17/10/2017 ingeschreven stond als zelfstandige. Uit het geheel van het administratief dossier blijkt dat u zelfstandig uitbater was van verschillende nachtinkels. In dit verband dient echter opgemerkt te worden dat het feit dat u zelfstandig nachtinkeluiter was geen integratie in de Belgische samenleving kan aantonen, gezien de meeste van de strafbare feiten die u pleegde betrekking hebben op uw zelfstandige activiteit als nachtinkeluiter, onder andere feiten van mensenhandel, mensensmokkel, oplichterij, namaak, witwassen enz. Het niet respecteren van de strafrechtelijke bepalingen in België getuigt expliciet van het niet geïntegreerd zijn in de Belgische samenleving en dit eigenlijk ook niet na te streven.

In het verleden bent u eveneens tewerkgesteld geweest als werknemer. Een consultatie van de gegevensbank Dolsis leert ons dat u in 2001 enkele dagen tewerkgesteld was als interimarbeider via Randstad Belgium NV, namelijk van 19/11/2001 tot 20/11/2001 en van 21/11/2001 tot 23/11/2001. Uit een consultatie van de gegevensbank Dolsis blijkt daarnaast dat u ook tewerkgesteld bent geweest voor Hope Company BVBA van 16/05/2020 tot 19/06/2020.

U verklaart in de vragenlijst met betrekking tot het hoorrecht momenteel fulltime te werken te Menen. Overwegende dat uit een consultatie van de gegevensbank Dolsis blijkt dat u momenteel tewerkgesteld bent als werknemer bij twee verschillende bedrijven. Zo bent u sinds 03/12/2020 tewerkgesteld op basis van een contract van onbepaalde duur bij Hope Company BVBA en sinds 12/05/2021 eveneens tewerkgesteld op basis van een contract van onbepaalde duur bij B D Trad. Gezien het recentelijke karakter van uw huidige tewerkstelling kan dit eveneens op onvoldoende wijze aantonen dat u daadwerkelijk geïntegreerd bent in de Belgische samenleving.

Voor zover u een reële kans zou maken op de Belgische arbeidsmarkt zou toch mogen verwacht worden dat u intussen duidelijke economische banden zou hebben opgebouwd en dat u zou kunnen buigen op een duidelijk werkverleden. Maar in de plaats van op een eerlijke manier te werken opteerde u voor strafbare feiten te plegen in het kader van uw zelfstandige activiteit als nachtinkeluiter, wat getuigt van een totaal gebrek aan respect voor de wet en een drang naar snel en makkelijk geldge win. Het bleek dan ook niet uw intentie om een eerlijke en stabiele job uit te oefenen met respect voor de regels van het gastland en er is geen sprake van een economische binding met België.

Uit een consultatie van de historiek van bezoeken in uw gevangenisdossier blijkt dat u vrienden heeft in België. Het is begrijpelijk dat u tijdens uw verblijf in België vriendschappen hebt opgebouwd en dat uw sociale leven zich hier afspeelde. Uit niks blijkt echter dat de banden die u met België opgebouwd hebt van een dergelijk uitzonderlijke aard zouden zijn dat deze vermogen op te wegen tegen het ernstig en actueel gevaar dat u door uw persoonlijk gedrag kan worden geacht te vormen voor de openbare orde. De contacten met uw vrienden alhier kunnen via mail, telefoon en andere moderne communicatiemiddelen en via periodieke reizen naar de plaats waar u verblijft, onderhouden worden.

Overwegende dat uit het geheel van het administratief dossier blijkt dat u over de nationaliteit beschikt van buurland Frankrijk. Uit de vragenlijst met betrekking tot het hoorrecht blijkt dat u de Franse taal machtig bent en deze taal ook kan lezen en spreken. Het is ook duidelijk dat u in het verleden gedurende aanzienlijke periodes in Frankrijk verbleef, zoals hierboven geargumenteed. Uit de vragenlijst met betrekking tot het hoorrecht blijkt zelfs dat u in Frankrijk hebt gewerkt als heftruckchauffeur. Logischerwijze zou u zich dus moeten kunnen aanpassen aan een nieuw leven in Frankrijk. Indien u zou beslissen zich daar te vestigen, zou u met uw echtgenote en kinderen regelmatig contact kunnen onderhouden, daar uw familie het land op volkomen regelmatige wijze kan in- en uitreizen, aangezien alle gezinsleden beschikken over de Belgische nationaliteit.

Er kan daarenboven niet zonder meer aangenomen worden dat u geen andere banden dan uw nationaliteit meer zou hebben met Pakistan alwaar u geboren en opgegroeid bent, zeker gezien het feit dat een groot deel van uw leven er afspeelde. U verklaart in de vragenlijst met betrekking tot het hoorrecht dat u nog familie heeft in Pakistan. U stelt zelfs enkel daar familie te hebben (naast uw gezin in België). Deze familieleden kunnen u mogelijks helpen bij uw herintegratie aldaar. U verklaart eveneens nog steeds de lokale taal te spreken, te lezen en te schrijven. Mogelijks kan de familie die u heeft in België u financieel ondersteunen middels storting. Hoe dan ook laat uw leeftijd toe te veronderstellen dat u in staat bent om op zelfstandige basis uw leven in Pakistan opnieuw op te bouwen, uw banden met uw geboorteland terug aan te sterken en er in het levensonderhoud van uzelf en uw familie te voorzien. U vermeldt geen enkele reden waarom u niet kan terugkeren naar uw land van herkomst wanneer u hiernaar wordt gevraagd in de vragenlijst met betrekking tot het hoorrecht.

Hoewel aangenomen kan worden dat een terugkeer enige aanpassing zal vergen, gelet op het jarenlange verblijf in België, maakt u geenszins aannemelijk dat er onoverkomelijke obstakels daartoe zijn (cfr. EHRM, Munir Johana v. Denmark, 12/01/2021). U vermeldt geen enkele reden waarom u niet kan terugkeren naar uw land van herkomst wanneer u hiernaar wordt gevraagd in de vragenlijst met betrekking tot het hoorrecht. Zelfs indien de integratie - door het verblijf in België - in Frankrijk of Pakistan wat moeizamer zou kunnen verlopen, maakt dit niet dat deze integratie onmogelijk is of dat er onoverkomelijke belemmeringen daartoe zouden zijn (cfr. EHRM, Veljkovic-Jucik v. Switzerland, 21/10/2020, §55).

Er liggen geen stukken voor dat u in Frankrijk, Pakistan, dan wel elders, geen degelijke job zou kunnen vinden om in uw levensonderhoud te kunnen voorzien. De (beperkte) werkervaring die u in België opgedaan heeft, kan alleen maar in uw voordeel werken bij het vinden van een job elders.

De gedragingen die aan uw strafrechtelijke veroordelingen ten grondslag liggen, zijn van zodanige aard dat hieruit voortvloeit dat u een reële, actuele en ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de maatschappij vormt. De bescherming van de openbare orde en de nationale veiligheid weegt zwaarder dan de privébelangen die u kan doen gelden.

U verklaart in de vragenlijst met betrekking tot het hoorrecht dat u geen ziekte heeft die u belemmert te reizen of naar uw herkomstland terug te keren. Daarnaast blijken er ook geen elementen uit het geheel van uw administratief dossier, met betrekking tot uw gezondheid of met betrekking tot de gezondheidstoestand van één van uw familieleden, die onderhavige beslissing zouden kunnen beïnvloeden.”

Vooreerst wijst de Raad erop dat uit de motieven van de bestreden beslissing aldus blijkt dat niet betwist wordt dat de verzoekende partij zich kan beroepen op een gezins- en privéleven in de zin van het artikel 8 van het EVRM. Het betoog van de verzoekende partij dat zij in België verblijft en alhier een privé- en gezinsleven heeft opgebouwd, dat zij samenwoont met haar Belgische echtgenote en hun vier minderjarige kinderen, dat zij de kostwinner is en twee jobs heeft, dat zij sedert de geboorte van de kinderen permanent aanwezig was in het gezin en zij reeds bepaalde periodes onder elektronisch toezicht in de woning bij de kinderen verbleef en haar echtgenote en kinderen haar kwamen bezoeken toen ze in de gevangenis verbleef, zodat ze wel degelijk zo goed als onafgebroken een gezin vormen, dat het feit dat zij tijdens haar korte verblijven in de gevangenis niet lijfelijk aanwezig was bij haar vier kinderen niets af doet aan het feit dat de band tussen een kind en een ouder ontstaat uit het feit van de geboorte zelf en deze band slechts in zeer uitzonderlijke omstandigheden als verbroken zal kunnen worden beschouwd, dat zij daarnaast ook door haar jarenlang verblijf een sociaal leven heeft opgebouwd, dat ook dit sociaal leven ressorteert onder artikel 8 van het EVRM, is dan ook niet dienstig, nu dit niet ontkend wordt in de bestreden beslissing.

3.2.5. Voorts stelt de Raad vast dat gelet op de voormelde motieven de verzoekende partij ook niet dienstig kan voorhouden dat de verwerende partij zich beperkt tot de stelling dat een terugkeer naar Pakistan/Frankrijk geen breuk betekent van haar privé- en gezinsleven. Bovendien wordt zelfs niet gesteld dat de bestreden beslissing geen breuk betekent van haar privé- en gezinsleven, doch wel dat de inmenging in het uitoefenen van het recht op een gezinsleven gerechtvaardigd wordt door de bescherming en het voorkomen van strafbare feiten, dat de familiale belangen ondergeschikt worden geacht aan de vrijwaring van de openbare orde, dat de bescherming van de openbare orde en de nationale veiligheid zwaarder weegt dan de privébelangen van de verzoekende partij. Ook beperkt de verwerende partij zich niet tot deze laatste stellingen doch blijken uit de bestreden beslissing duidelijk de overwegingen betreffende de belangenafweging die tot deze vaststellingen hebben geleid.

Betreffende deze belangenafweging betoogt de verzoekende partij dat geenszins blijkt dat alle feiten en omstandigheden in overweging werden genomen, zodat er geen afdoende belangenafweging heeft plaatsgevonden, dat de verwerende partij geen rekening hield met het feit dat haar privéleven zich hier

in België afspeelt gelet op haar werk en schoolgaande kinderen en zij dus geenszins naar Frankrijk kan terugkeren en aldaar een woonplaats kan kiezen, dat het volledig onredelijk en onrealistisch is te verwachten van vier jonge kinderen dat zij niet met hun vader in België zouden kunnen samenwonen, dat zij hun vader op emotioneel, psychologisch en financieel vlak nodig hebben, dat wanneer zij België dient te verlaten ook het gezinsinkomen wegvalt daar zij beide jobs niet meer zal kunnen uitoefenen, dat de bestreden beslissing, noch het administratief dossier er blijk van geven dat op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing voldoende rekening werd gehouden met de jonge leeftijd van haar kinderen, met haar echtgenote en met haar gezinsinkomen, waarvan de verwerende partij kennis had op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing. Zij meent dat in tegenstelling tot wat de verwerende partij beweert zij wel degelijk een grote rol speelt in het leven van haar echtgenote en kinderen en dat zij momenteel ook de kostwinner is van het gezin. Concluderend stelt zij dat aldus niet blijkt dat de verwerende partij bij het nemen van de bestreden beslissing is overgegaan tot een correcte en afdoende belangenafweging die zij behoorde te doen in het licht van artikel 8 van het EVRM.

3.2.6. Het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het gezins- en privéleven is niet absoluut. Inzake immigratie heeft het EHRM er diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 115; EHRM 24 juni 2014, Ukaj/Zwitserland, § 27). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een staat de algemene verplichting inhoudt om het recht op een bepaalde verblijfstitel te garanderen (EHRM 16 december 2014, Chbihi Loudoudi en a./België, § 135). De Verdragsstaten hebben het recht, op grond van een vaststaand beginsel van internationaal recht, behoudens hun verdragsverplichtingen, met inbegrip van het EVRM, de toegang, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen te controleren (EHRM 26 juni 2012, Kurić en a./Slovenië (GK), § 355; zie ook EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 100). De staat is aldus gemachtigd om de voorwaarden voor de binnenkomst, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen vast te leggen.

In casu betreft het een situatie van weigering van een voortgezet verblijf. Hierbij aanvaardt het EHRM dat er een inmenging kan zijn in het privé- en/of familie- en gezinsleven en dient het tweede lid van artikel 8 van het EVRM in overweging te worden genomen. Het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het privéleven en voor het familie- en gezinsleven is niet absoluut. Binnen de grenzen gesteld door het voormelde lid, is de inmenging van het openbaar gezag toegestaan voor zover die bij wet is voorzien (legaliteit), ze geïnspireerd is door een of meerdere van de in het tweede lid van artikel 8 van het EVRM vermelde legitieme doelen (legitimiteit) en voor zover ze noodzakelijk is in een democratische samenleving om ze te bereiken (proportionaliteit). Staten beschikken over een zekere beoordelingsmarge wat betreft de noodzaak aan inmenging. Vanuit dit laatste standpunt is het de taak van de overheid om te bewijzen dat zij de bekommernis had om een juist evenwicht te bereiken tussen het beoogde doel en de ernst van de inbreuk op het recht op respect van het privé- en/of familie- en gezinsleven (EHRM 19 februari 1998, Dalia/Frankrijk, § 52; EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 113; EHRM 18 oktober 2006, Üner/Nederland (GK), § 54; EHRM 2 april 2015, Sarközi en Mahran/Oostenrijk, § 62). Dit wordt onderzocht aan de hand van 'fair balance'-toets, waarbij wordt nagegaan of een redelijke afweging werd gemaakt tussen de belangen van het individu en de belangen van de samenleving (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 113; EHRM 23 juni 2008, Maslov/Oostenrijk (GK), § 76).

Hoewel artikel 8 van het EVRM geen uitdrukkelijk procedurele waarborgen bevat, stelt het EHRM dat de besluitvormingsprocedure, die leidt tot maatregelen die een inmenging uitmaken op het privé- en gezinsleven, billijk moet verlopen en op passende wijze rekening moet houden met de belangen die door artikel 8 van het EVRM worden gevrijwaard. Deze procedurele vuistregel is volgens het EHRM tevens van toepassing zowel op situaties waar sprake is van een weigering van voortgezet verblijf (EHRM 11 juli 2000, Ciliz/Nederland, § 66). Staten gaan hun beoordelingsmarge te buiten en schenden artikel 8 van het EVRM wanneer zij falen op zorgvuldige wijze een redelijke belangenafweging te maken (EHRM 28 juni 2011, Nuñez/Noorwegen, § 84; EHRM 10 juli 2014, Mugenzi/Frankrijk, § 62).

3.2.7. Uit de bestreden beslissing volgt dat het verblijf van de verzoekende partij wordt beëindigd op grond van artikel 44bis, §2 van de Vreemdelingenwet. De bestreden beslissing heeft aldus een wettelijke basis. Het is verder niet betwistbaar dat de bestreden beslissing een legitiem doel nastreeft, met name de bescherming van en controle over de immigratie en de bescherming van de openbare orde.

De inmenging in het gezins- en privéleven van de verzoekende partij is bijgevolg formeel in overeenstemming met de afwijkende omstandigheden, beoogd in voornoemd artikel 8, tweede lid van het EVRM.

Vervolgens moet worden onderzocht of de inmenging noodzakelijk is, met name of de inmenging gerechtvaardigd wordt door een dwingende maatschappelijke behoefte en proportioneel is met het nagestreefde doel (EHRM 19 februari 1998, Dalia/Frankrijk, § 52; EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 113; EHRM 18 oktober 2006, Üner/Nederland (GK), § 54; EHRM 2 april 2015, Sarközi en Mahran/Oostenrijk, § 62).

Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt dat de gemachtigde bij het nemen van de bestreden beslissing rekening heeft gehouden met het bestaande gezins- en privéleven van de verzoekende partij in België, met de minderjarige leeftijd van haar kinderen (acht, tien, elf en twaalf jaar op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing), met de aanwezigheid van haar echtgenote, met het feit dat de verzoekende partij in België werkt, en heeft gesteld dat de inmenging in het uitoefenen van het recht op een gezinsleven gerechtvaardigd wordt door de bescherming en het voorkomen van strafbare feiten, dat de familiale belangen ondergeschikt worden geacht aan de vrijwaring van de openbare orde, dat de bescherming van de openbare orde en de nationale veiligheid zwaarder weegt dan de privébelangen van de verzoekende partij. De verzoekende partij maakt met haar betoog, zoals zal blijken uit wat volgt, geenszins aannemelijk dat deze motieven en de gevoerde belangenafweging foutief, onzorgvuldig, kennelijk onredelijk, disproportioneel of in strijd met artikel 8 van het EVRM zijn.

Waar de verzoekende partij meent dat de verwerende partij geen rekening hield met het feit dat haar privéleven zich hier in België afspeelt gelet op haar werk en haar schoolgaande kinderen en zij dus geenszins naar Frankrijk kan terugkeren en aldaar een woonplaats kan kiezen, blijkt uit de motieven van de bestreden beslissing dat wel degelijk rekening werd gehouden met het feit dat het privéleven zich in België afspeelt en dat de verzoekende partij alhier werkt. Echter werd hieromtrent geoordeeld dat de verzoekende partij sinds 1996 in België verblijft, afwisselend met periodes van verblijf in Frankrijk, dat zij in België lange tijd ingeschreven stond als zelfstandige, dat echter dient opgemerkt te worden dat dit feit geen integratie in de Belgische samenleving kan aantonen gezien de meeste strafbare feiten die zij pleegde betrekking hebben op de zelfstandige activiteit, dat zij eveneens tewerkgesteld is geweest in het verleden voor korte periodes als werknemer en ook heden tewerkgesteld is bij twee verschillende bedrijven, doch gelet op het recentelijk karakter van deze tewerkstelling dit onvoldoende kan aantonen dat zij daadwerkelijk geïntegreerd is in de Belgische samenleving, dat blijkt dat de verzoekende partij vrienden heeft in België en dat het begrijpelijk is dat zij tijdens haar verblijf in België vriendschappen heeft opgebouwd en dat haar sociaal leven zich hier afspeelde, doch dat niet blijkt dat de banden die zij met België heeft opgebouwd van dergelijke uitzonderlijke aard zouden zijn dat deze vermogen op te wegen tegen het ernstig en actueel gevaar dat zij door haar gedrag kan geacht worden te vormen voor de openbare orde, dat de contacten met vrienden via moderne communicatiemiddelen en periodieke reizen naar de plaats waar zij verblijft kunnen gebeuren, dat zij beschikt over de nationaliteit van buurland Frankrijk, dat zij de Franse taal machtig is en deze ook kan lezen en spreken, dat zij aldaar aanzienlijke periodes verbleef in het verleden en er ook gewerkt heeft als heftruckchauffeur, dat zij zich dus logischerwijze zou moeten kunnen aanpassen aan een nieuw leven in Frankrijk, dat hoewel aangenomen kan worden dat een terugkeer enige aanpassing zal vergen gelet op het jarenlange verblijf in België, de verzoekende partij niet aannemelijk maakt dat er onoverkomelijke obstakels daartoe zijn, dat zelfs indien de integratie in Frankrijk door het verblijf in België wat moeilijker zou verlopen, dit niet maakt dat deze integratie onmogelijk is of dat er onoverkomelijke belemmeringen daartoe zouden zijn, dat er geen stukken voorliggen dat zij in Frankrijk geen degelijke job zou kunnen vinden om in haar levensonderhoud te voorzien, dat de werkervaring die de verzoekende partij in België heeft opgedaan alleen in haar voordeel kan werken bij het vinden van een job. Door enkel te stellen dat zij geenszins naar Frankrijk kan terugkeren en aldaar een woonplaats kan kiezen, blijkt dat zij het oneens is met voormelde motieven doch weerlegt zij deze niet. Waar de verzoekende partij stelt dat geen rekening wordt gehouden met het feit dat haar leven zich hier in België afspeelt gelet op haar schoolgaande kinderen en zij dus geenszins naar Frankrijk kan terugkeren en aldaar een woonplaats kan kiezen, blijkt uit de motieven van de bestreden beslissing dat wel degelijk rekening werd gehouden met het feit dat de kinderen van de verzoekende partij hun privéleven in België hebben en dat de vader heden bij de kinderen woont, doch hieromtrent gesteld dat de kinderen geboren werden in 2008, 2010, 2011 en 2013, dat de verzoekende partij zich er in dezelfde periode heeft toe laten verleiden de wetten en regels in België niet te respecteren, dat zij veroordelingen opliep in 2007, 2010, 2014, 2015 en 2018, dat zij in detentie verbleef gedurende langere periodes waardoor zij minder aanwezig was als ouder, dat de uitoefening van het familieleven moeilijker zal verlopen het loutere gevolg is van het eigen buitensporig

gedrag, dat dit allerm minst getuigt van verantwoordelijkheid tegen haar Belgische minderjarige kinderen, zoals van het ouderlijk gezag zou mogen verwacht worden, dat zij moet geweten hebben dat een dergelijk gedrag niet ten goede zou komen aan het verwerven van regulier verblijfsrecht, dat de echtgenote en de kinderen niet verplicht kunnen worden haar te volgen naar Frankrijk (of elders), doch dat de verzoekende partij met haar vrouw en kinderen het gezinsleven zo kunnen inrichten dat de gezinsleden met de Belgische nationaliteit in België verblijven en de verzoekende partij elders, dat het gezin ook in het verleden zonder de verzoekende partij heeft geleefd, dat in de periodes dat zij in detentie was haar vrouw alleen voor de kinderen heeft gezorgd, dat de gezinsbanden met de kinderen niet worden verbroken door de verwijdering van het grondgebied, dat moderne communicatiemiddelen de verzoekende partij in staat stellen in nauw contact te blijven met de echtgenote en de kinderen en het gezinsleven verder te onderhouden, dat er bovendien geen onoverkomelijke hinderpalen zijn om regelmatig contact te onderhouden daar de familie het land op volkomen regelmatige wijze kan in- en uitreizen, dat alle gezinsleden immers beschikken over de Belgische nationaliteit, dat aangezien de verzoekende partij de Franse nationaliteit heeft, ze daarenboven niet ver moeten reizen. Door enkel te stellen dat zij geenszins naar Frankrijk kan terugkeren en aldaar een woonplaats kan kiezen, blijkt dat zij het oneens is met voormelde motieven doch weerlegt zij deze niet. Ook door louter te stellen dat het volledig onredelijk en onrealistisch is te verwachten van vier jonge kinderen dat zij niet met hun vader in België zouden kunnen samenwonen, dat zij hun vader op emotioneel, psychologisch en financieel vlak nodig hebben, toont zij geenszins aan dat voormelde belangenafweging onredelijk is. Zij lijkt er overigens, waar zij stelt dat de kinderen hun vader op emotioneel, psychologisch en financieel vlak nodig hebben, aan voorbij te gaan dat erop gewezen werd dat het gezinsleven zo kan ingericht worden dat de gezinsleden met de Belgische nationaliteit in België verblijven en de verzoekende partij elders, dat het gezin ook in het verleden zonder de verzoekende partij heeft geleefd, dat in de periodes dat zij in detentie was haar vrouw alleen voor de kinderen heeft gezorgd, dat de gezinsbanden met de kinderen niet worden verbroken door de verwijdering van het grondgebied, dat moderne communicatiemiddelen de verzoekende partij in staat stellen in nauw contact te blijven met de echtgenote en de kinderen en het gezinsleven verder te onderhouden, dat er bovendien geen onoverkomelijke hinderpalen zijn om regelmatig contact te onderhouden daar de familie het land op volkomen regelmatige wijze kan in- en uitreizen, dat aangezien de verzoekende partij de Franse nationaliteit heeft, ze daarenboven niet ver moeten reizen. Gezien de kinderen ook in het verleden reeds zonder de verzoekende partij hebben geleefd en in de mogelijkheid zijn om via moderne communicatiemiddelen contacten te onderhouden en regelmatig de verzoekende partij te bezoeken in Frankrijk, toont de verzoekende partij geenszins aan waarom het onredelijk of onrealistisch is te verwachten dat vier minderjarige kinderen niet met hun vader samenwonen, noch dat de nood aan hun vader op emotioneel, psychologisch en financieel vlak niet kan worden ingevuld bij een woonsituatie waarbij de vader niet inwoont, doch wel in Frankrijk woont. Zij wijst wel op het wegvallen van het gezinsinkomen daar zij beide jobs niet meer zal kunnen uitoefenen, doch weerlegt geenszins de motieven enerzijds dat het gezin ook in het verleden zonder de verzoekende partij heeft geleefd, dat in de periodes dat zij in detentie was haar vrouw alleen voor de kinderen heeft gezorgd en anderzijds dat er geen stukken voorliggen dat zij in Frankrijk geen degelijke job zou kunnen vinden om in haar levensonderhoud te voorzien, dat de werkervaring die de verzoekende partij in België heeft opgedaan alleen in haar voordeel kan werken bij het vinden van een job. Zij toont geenszins aan dat de moeder en de kinderen niet in hun levensonderhoud kunnen voorzien zonder het inkomen van de verzoekende partij, noch dat het voor haar niet mogelijk zou zijn in Frankrijk een job te vinden en verder, via overschrijvingen, te voorzien in het gezinsinkomen. Het betoog dat zij sinds de geboorte van de kinderen permanent aanwezig was in het gezin en zij reeds bepaalde periodes van gevangenschap onder elektronisch toezicht in de woning bij de kinderen verbleef en haar echtgenote en kinderen haar kwamen bezoeken toen ze in de gevangenis verbleef, zodat ze wel degelijk zo goed als onafgebroken een gezin vormen alsook dat zij wel degelijk een grote rol speelt in het leven van haar echtgenote en kinderen en dat zij momenteel ook de kostwinner is van het gezin, doet voorts geen afbreuk aan de vaststelling dat het gezin ook in het verleden zonder de verzoekende partij heeft geleefd en dat in de periodes dat zij in detentie was haar vrouw alleen voor de kinderen heeft gezorgd. De verzoekende partij toont met haar betoog niet aan dat de verwerende partij met bepaalde relevante elementen met betrekking tot de leeftijd van de kinderen, tot haar echtgenote of tot het gezinsinkomen ten onrechte geen rekening heeft gehouden bij het nemen van de bestreden beslissing.

De verzoekende partij stelt dat er geen afdoende belangenafweging heeft plaatsgevonden daar uit de bestreden beslissing geenszins blijkt dat alle feiten en omstandigheden door de verwerende partij in overweging werden genomen, doch verduidelijkt geenszins met welke elementen, behoudens de hierboven vermelde, de verwerende partij ten onrechte geen rekening heeft gehouden.

De verzoekende partij toont met haar betoog niet aan dat de verwerende partij bij het nemen van de bestreden beslissing niet is overgegaan tot een correcte en afdoende belangenafweging in het licht van artikel 8 van het EVRM.

3.2.8. De verzoekende partij maakt geenszins aannemelijk dat de belangenafweging die blijkt uit de motieven van de bestreden beslissing foutief, onzorgvuldig, kennelijk onredelijk is of in strijd met de rechtspraak overeenkomstig artikel 8 van het EVRM.

De verzoekende partij maakt niet aannemelijk dat er sprake is van een onevenwicht tussen haar belangen en deze van de overheid.

De verzoekende partij toont niet aan dat de gemachtigde haar gezins- en privéleven in het licht van artikel 8 van het EVRM op incorrecte wijze heeft afgewogen.

3.2.9. Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt. Evenmin wordt in dit licht een schending van de motiveringsplicht, de zorgvuldigheidsplicht of het proportionaliteitsbeginsel aannemelijk gemaakt.

3.2.10. Het tweede middel is ongegrond.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vierentwintig maart tweeduizend tweeëntwintig door:

mevr. N. VERMANDER, vreemdelingenbetwistingen,	wnd.	voorzitter,	rechter	in
---	------	-------------	---------	----

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,	griffier.
----------------------------	-----------

De griffier,	De voorzitter,
--------------	----------------

C. VAN DEN WYNGAERT

N. VERMANDER